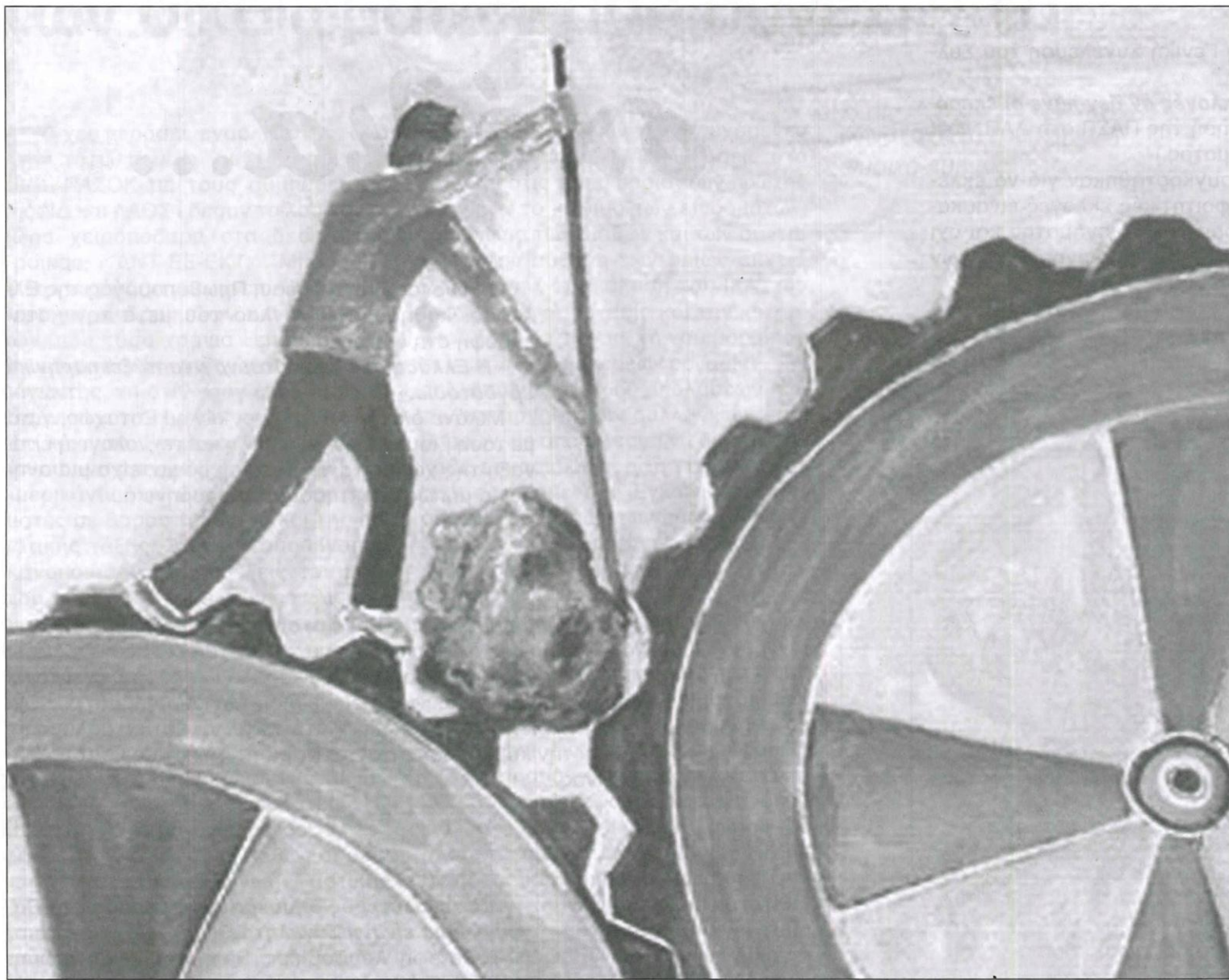

ΕΝΑΥΣΜΑ

Περιοδική έκδοση των Αγωνιστικών Κινήσεων ΑΕΙ-ΤΕΙ • Τεύχος 35 • Απρίλης 2011 • 1,50€

Ένας χρόνος ΔΝΤ
Η πολιτική του ξεπουλήματος
και το τσάκισμα
των δικαιωμάτων μας
συνεχίζεται

Τα μέτρα αυτά έχουν ληστρικό και ταξικό χαρακτήρα και δεν σκοπεύουν στην αποπληρωμή του χρέους ούτε στο μάζεμα του ελλείμματος, αλλά στο να φορτώσουν την κρίση στις πλάτες του λαού και των εργαζομένων και να ξεθεμελιώσουν κάθε κατάκτηση του εργατικού-επαναστατικού κινήματος.

σελ. 3

Όχι στην Οδύσσεια
του λιβυκού λαού

Αντίστοιχες δήθεν «ανθρωπιστικές επιχειρήσεις» έχουμε ζήσει πολλές φορές στο παρελθόν. Από τη Γιουγκοσλαβία και το Ιράκ, μέχρι την Παλαιστίνη και το Αφγανιστάν. Σφαγές αμάχων, λεηλασίες, κομμάτισμα χωρών, εκμετάλλευση των λαών και γενική ερήμωση του τόπου. Είναι τουλάχιστον υποκριτικό, για να μην πούμε χυδαίο, το επιχείρημα ότι η επίθεση γίνεται για τη σωτηρία του λαού και την «απελευθέρωσή» του από το τυραννικό καθεστώς του Καντάφι.

σελ. 13

Καλώς ορίσατε στο πανεπιστήμιο του Μνημονίου και... ΑΝΤΙΟ!

Το πανεπιστήμιο που θέλουν να φτιάξουν με τον νέο νόμο πλαίσιο είναι το πανεπιστήμιο του Μνημονίου. Το πανεπιστήμιο των ταξικών φραγμών, που δε χωρά την πλειοψηφία της νεολαίας, αλλά λίγους και εκλεκτούς.

σελ. 8-9

Να γίνουμε η άμμος στα γρανάζια τους!

— ανά εδώ λοιπόν, με **νέα αλλαγή**. Όπως όλοι θα έχετε διαπιστώσει, το τεύχος που κρατάτε στα χέρια σας διαφέρει αρκετά, θα έλεγε κανείς, από τα προηγούμενα τεύχη. Αλλάζουν οι καιροί, αλλάζουμε κι εμείς και το περιοδικό μας μαζί -κρατώντας πάντα κάποιες σταθερές αξίες. Όπως σας είχαμε υποσχεθεί και στο παρελθόν, θα συνεχίζουμε να προσπαθούμε για το καλύτερο και το αποτελεσματικότερο. **Κρατάτε, λοιπόν, στα χέρια σας το πρώτο τεύχος αυτής της νέας προσπάθειας.** Μιας προσπάθειας με γνώμονα τις ανάγκες της εποχής. **Την πιο συχνή έκδοση, με πιο επίκαιρα άρθρα** -μιας και οι εξελίξεις το τελευταίο διάστημα τρέχουν συνεχώς- και την, όσο γίνεται, πιο οικονομική έκδοση, μιας και τα οικονομικά όλων μας καθημερινά χειροτερεύουν. Η προσπάθεια συνεχίζεται...

Στα... «δικά μας» τώρα. Η ρευστότητα του πολιτικού σκηνικού, σε διεθνές και εσωτερικό επίπεδο, συνεχίζεται. Με την **εισβολή των ιμπεριαλιστών στη Λιβύη** να κυριαρχεί στην επικαιρότητα τις τελευταίες ημέρες. Μια εισβολή που στόχο έχει τους πρόσφατα εξεγερμένους αραβικούς λαούς και τον καλύτερο και πιο άμεσο έλεγχο των πετρελαίων της Λιβύης. Βέβαια, για ακόμη μια φορά η εισβολή γίνεται με ένα ανθρωπιστικό προσώπιο (ναι, όπως και στη Γιουγ-

κοσλαβία και στο Ιράκ και αλλού). Ο λαός της Λιβύης δεν έχει την ανάγκη κανενός «προστάτη» και μπορεί μόνος του, με την πάλη του και τις εξεγέρσεις του να αναμετρηθεί με το καθεστώς του Καντάφι. Κι όλοι εμείς οφείλουμε να δείξουμε την αλληλεγγύη μας και να σταθούμε στο πλευρό του λιβυκού λαού. Και οι θυσίες ανθρώπινων ζωών στο βωμό της κερδοφορίας του κεφαλαίου τελειωμό δεν έχουν, με την έκρηξη σε απαρχαιωμένο και κακοσυντηρημένο πυρηνικό σταθμό στη Φουκουσίμα της Ιαπωνίας, ύστερα από τον καταστροφικό σεισμό.

Στα... «πιο δικά μας» τώρα. Με νέο πακέτο μέτρων να ετοιμάζει η κυβέρνηση και να **ζητάει κι άλλες θυσίες στο βωμό της κρίσης τους**. Με νέες μειώσεις μισθών (με το ενιαίο μισθολόγιο και τις περικοπές επιδομάτων), με νέες αυξήσεις στα τιμολόγια ΔΕΚΟ, σε διόδια κ.ά., με το ξεπούλημα όλης της δημόσιας περιουσίας στους ντόπιους και ξένους κεφαλαιοκράτες. Κι από την άλλη, με τον κόσμο να έχει φτάσει στα όρια αντοχής, να γιαουρτώνει και να γιουχάρει όπου σταθεί κι όπου βρεθεί πολιτικούς και παρατρεχάμενους. Και με την αγανάκτηση να εκφράζεται μαζικά στις απεργίες (23 Φλεβάρη) και στις διαδηλώσεις. Με τους αγώνες ντόπιων, όπως οι πρωτοβουλίες αντίστασης στις γειτονίες και ο αγώ-

νας των κατοίκων της Κερατέας, να συνεχίζονται. Με τους αγώνες των μεταναστών για αξιοπρεπείς όρους ζωής να συνεχίζονται και να νικούν, όπως νίκησε η απεργία πείνας των 300 μεταναστών. Με τις πιο μαζικές διαδηλώσεις των τελευταίων 60 χρόνων στην Αγγλία, αλλά και σε άλλες χώρες της Ευρώπης.

Ίδια κατάσταση και στο χώρο της εκπαίδευσης. Με την επίθεση να συνεχίζεται και να εντείνεται. Με την κυβέρνηση έτοιμη να ψηφίσει **έναν ακόμη κατάρπιστο νόμο-πλαίσιο, χτυπώντας για άλλη μια φορά το δικαίωμα στις σπουδές**. Ένα νόμο ο οποίος θα αλλάξει εκ βάθρων την τριτοβάθμια εκπαίδευση όπως την ξέραμε έως σήμερα, με κλείσιμο σχολών σε ΑΕΙ και ΤΕΙ, με διαγραφές φοιτητών και πειθαρχικά, με διδάκτρα. Δημιουργώντας, έτσι, το πανεπιστήμιο των λίγων και εκλεκτών.

Απέναντι σ' αυτό, οφείλουμε ως φοιτητικό κίνημα -και οι Αγωνιστικές Κινήσεις ως ένα κομμάτι του- να ανασυγκροτηθούμε, **να οργανωθούμε και να αντισταθούμε ενάντια στο νέο νόμο-πλαίσιο**. Μαζί με τους μαθητές που αγωνίζονται για να μην κλείσουν τα σχολεία τους. Στο πλευρό όλης της κοινωνίας που αγωνίζεται για την αξιοπρέπεια και τη ζωή της.

Οφείλουμε για άλλη μια φορά να γίνουμε η άμμος στα γρανάζια τους...

ΠΚΣ -σόρι επιτροπή αγώνα- ΜΑΣ

«Εμείς θέλουμε την κοινή δράση με το ταξικό εργατικό κίνημα και όχι με αυτούς που χτυπάνε παλαμάρια στη ΓΣΕΕ»

Κοινή δράση με την ΠΚΣ, τις επιτροπές αγώνα, το ΜΑΣ, το ΠΑΜΕ, την ΚΝΕ και το ΚΚΕ, δηλαδή... με τον εαυτό μας...

ΠΑΣΠ Πολιτικών Μηχανικών ΑΠΘ στη Γενική Συνέλευση του Συλλόγου Φοιτητών:

«Τότε γιατί υπάρχουν οι φοιτητικές εκλογές αν δεν πάνε οι εκπρόσωποι στα όργανα συνδιοίκησης;» (Ερώτηση της ΠΑΣΠ στη ΔΑΠ γιατί απείχε από κάποιες συνελεύσεις του Τμήματος.)

Και από τότε οι φοιτητικές εκλογές συγκροτήθηκαν για να εκλέγονται εκπρόσωποι στη συνδιοίκηση; Οι φοιτητικές εκλογές είναι κατακτημένη διαδικασία οργάνωσης του φοιτητικού κινήματος και όχι ανάδειξης συνομιλητών και συμβουλατόρων της κυβέρνησης και των πρυτάνεων.

Όμορφα λογύδρια ακούστηκαν από τους speakers των παρελάσεων.

«Εθνική ομοψυχία», «εθνική υπερηφάνεια», «400 χρόνια σκλαβιάς κάτω από τον τούρκικο ζυγό» κ.τ.λ.

Τα 200 χρόνια σκλαβιάς από το ντόπιο ζυγό που τα βάζουν; Κι η Σούδα που προσφέρεται όποτε έχουν ανάγκη τα διεθνή κοράκια να κατασπαράξουν λαούς, για την εθνική ομοψυχία προσφέρεται;

Πειθαρχικά για συμμόρφωση των φοιτητών ετοιμάζει το υπουργείο Παιδείας, με το νέο νόμο πλαίσιο

Επιτέλους, έρχεται η αξιοκρατία και η διαφάνεια μέσα στα πανεπιστήμια. Τέτοια αξιοκρατία ούτε η χούντα που δώκε με πειθαρχικές ποινές τους αγωνιστές φοιτητές κατά την επταετία.

Πλαίσιο και τοποθέτηση ΔΑΠ:

«Να μπορεί να μπαίνει η αστυνομία στα πανεπιστήμια μετά από απλή καταγγελία» και αμέσως μετά: «Να προστατεύεται ο φοιτητικός συνδικαλισμός, αν οι φοιτητές κάνουν κατάληψη δεν μπορεί να μπει μέσα η αστυνομία!»

Χμ, σωστά, οι ορδές Δαπιτών, Πασπιτών και των μπράβων τους με τους σιδηρολοστούς, τις αλυσίδες και ενίοτε τα περίστροφα φτάνουν και περισσεύουν. Ή μήπως όχι;

σχόλια...

Ο Γιώργος Παπανδρέου, Πρωθυπουργός της Ελλάδας, καθησυχάζει το λαό του μετά την καταστροφή στην Ιαπωνία:

«Η Ελλάδα δεν πρόκειται να αναπτύξει πυρηνικά εργοστάσια.»

Μιλάνε όλοι, μιλάνε και οι κώλοι! Ευτυχώς, γιατί με τόση βιομηχανική ανάπτυξη και τεχνολογική εκτίναξη της χώρας τα τελευταία χρόνια, είχα μια ανησυχία μήπως αποκτήσουμε και πυρηνικά...!

Κι ο Μπουτάρης συμμετέχει ενεργά στο κίνημα «δεν πληρώνω»...

Αρνείται να πληρώσει τα χρωστούμενα, στην εταιρεία που εφοδιάζει με πετρέλαιο τα απορριματοφόρα. Κι η Θεσσαλονίκη πλέον, έχει κάνει ένα βήμα μπροστά για την αειφόρο διαχείριση των απορριμμάτων. Όχι διάθεση σε ΧΥΤΑ. ΧΥΤΑ όλη η πόλη. Κατά τα άλλα, εστίες μόλυνσης, για τα ΜΜΕ και την κυβέρνηση, ήταν το κτίριο της Υπατίας με τους 300 απεργούς πείνας...

«Ο μεγαλύτερος δημοκρατικός θεσμός στα Πανεπιστήμια είναι η Σύγκλητος»

Τάδε έφη Λουδοβίκος 14ος, εεε... συγγνώμη, πάλι ΠΑΣΠ ήθελα να πω. Απλώς συνειρμικά πήγε το μυαλό μου στην ατάκα «Το κράτος είμαι εγώ!» του γαλαζοαίματου.

Δελτίο Τύπου της ΠΑΣΠ Πανεπιστημίων για την περικοπή συγγραμμάτων:

«Καλούμε το σύνολο των Γενικών Συνελεύσεων και των Συγκλήτων να πάρουν αποφάσεις που δε θα αποδέχονται την περικοπή των συγγραμμάτων, αλλά και τη συνολική υποχρηματοδότηση των δημόσιων ιδρυμάτων.»

Γιατί, άραγε, μετά από μια τόσο αγωνιστική ανακοίνωση η ΠΑΣΠ ΑΣΟΕΕ, που έχει την... τιμή να έχει μέλος της το γραμματέα της ΠΑΣΠ ΑΕΙ, συνεχίζει να αγνοεί επιδεικτικά έννοιες όπως Γενική Συνέλευση και Φοιτητικός Σύλλογος; Γιατί, άραγε, συνεχίζει να κρατάει τους φοιτητές της ΑΣΟΕΕ μακριά από οποιαδήποτε συλλογική διαδικασία εδώ και 2 χρόνια και τους καλεί μόνο για να την ψηφίσουν στις φοιτητικές εκλογές από όπου παίρνουν τις καρέκλες τους για τα όργανα συνδιοίκησης; Α, ναι, ξέχασα... άλλο ΠΑΣΠ και άλλο ΠΑΣΠ ΑΣΟΕΕ.

Ένας χρόνος ΔΝΤ

Η πολιτική του ξεπουλήματος και το τσάκισμα των δικαιωμάτων μας συνεχίζεται

Έχει περάσει ένας χρόνος από τότε που η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ με τους συμπορευτές της ΝΔ και ΛΑΟΣ έδεσαν το λαό και τη χώρα χειροπόδαρα στα δεσμά της Τρόικας, ΔΝΤ-ΕΕ-ΕΚΤ. Μπορούμε πλέον να μιλάμε για μια επικίνδυνη κυβέρνηση ανδρείκελων και υποτακτικών, που τόσα χρόνια ξεπουλούν το δημόσιο πλούτο της χώρας και τα λιμάνια της, τη στέλνουν στην αποβιομηχάνιση και στα χέρια των αρπακτικών που λέγονται ξένοι επενδυτές, για να έρθουν να υπογράψουν Μνημόνια με Αμερικάνους και Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές σε βάρος του λαού και της εργατικής τάξης. Σκοπός τους είναι να ικανοποιήσουν τις ορέξεις του ντόπιου κεφαλαίου και των ιμπεριαλιστών, οι οποίοι στη δίνη της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης αφαιμάζουν τον εργαζόμενο λαό και καταληστεύουν τις εξαρτημένες χώρες.

Δεν είναι όμως πρωτόγνωρη η «προσφυγή» της αστικής τάξης της χώρας μας στους Αμερικάνους και Ευρωπαίους «σωτήρες-προστάτες». Ο λαός στη χώρα μας έχει βιώσει πολλές φορές το ίδιο σενάριο, καθώς οι όροι υποτέλειας της ελληνικής αστικής τάξης στο ξένο ιμπεριαλιστικό κεφάλαιο έχουν αποτυπωθεί στο DNA της από την αρχή της ύπαρξής της και δεν μπορεί να ξεφύγει από αυτά τα στενά ιστορικά της όρια. Έτσι και σήμερα, που οι ιμπεριαλιστές μετακυλύουν την κρίση σε εξαρτημένες χώρες, αυτή η σχέση υποτέλειας γίνεται πιο έντονη.

Όλο και μεγαλύτερη υποδούλωση της αστικής τάξης σημαίνει όλο και μεγαλύτερη παράδοση του λαού στα δεσμά του ΔΝΤ

Στο ξέσπασμα λοιπόν της κρίσης, η κυβέρνηση, κύρια εκπρόσωπος του ντόπιου και ξένου κεφαλαίου, σκύβει το κεφάλι στα κελεύσματα των ιμπεριαλιστών και των μηχανισμών τους, ΔΝΤ-ΕΕ-ΕΚΤ. Οι εντολές τους εκτελούνται κατά γράμμα, αποτυπώνονται στα Μνημόνια και παίρνουν τη μορφή των πιο βάναντων μέτρων για την ελληνική πραγματικότητα. Τα μέτρα αυτά έχουν ληστικό και ταξικό χαρακτήρα και δεν σκοπεύουν στην αποπληρωμή του χρέους ούτε στο μάζεμα του ελλείμματος, όπως υποστηρίζουν πολλά κομμάτια της αστικής τάξης αλλά και της αριστεράς, αλλά στο να φορτώσουν την κρίση στις πλάτες του λαού και των εργαζομένων και να ξεθεμελιώσουν κάθε κατάκτηση του εργατικού-επαναστατικού κινήματος.

Έτσι, επιβάλλουν τις συνεχόμενες περικοπές μισθών, τις αυξήσεις στο ΦΠΑ και στις τιμές προϊόντων πρώτης ανάγκης, το κόψιμο των επιδομάτων, το πάγωμα των μισθών και των συντάξεων, την αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης, τη διάλυση του ΙΚΑ, την απογευματινή εργασία και την κατάργηση του οχταώρου, τη νομιμοποίηση των ελαστικών σχέσεων εργασίας, την απελευθέρωση των απολύσεων και την κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων, με αποτέλεσμα να διασπαστεί κάθε εργασιακή μορφή που ενοποιεί τους εργαζόμενους. Εγκαινιάζουν επίσης το ξεπούλημα των πάντων, αεροδρόμιων και λιμανιών, του ΟΤΕ, της ΔΕΗ, του ΟΣΕ αλλά και την ιδιωτικοποίηση των ΜΜΜ. Στέλνουν, έτσι, το λαό στο σκοτάδι ενός σύγχρονου εργασιακού και κοινωνικού μεσαίωνα, όπου ζει σε συνθήκες λιτότητας και εξαθλίωσης, εργάζεται χωρίς δικαιώματα και δεν έχει καμία πρόσβαση σε δωρεάν παιδεία, υγεία και μεταφορές.

Τα παραπάνω είναι κάποια από τα μέτρα που έχει εφαρμόσει και πρόκειται να εφαρμόσει η κυβέρνηση με βάση τα απανωτά Μνημόνια. Η επίθεση της κυβέρνησης όμως δεν έχει τελειωμό, καθώς κάθε μέρα κατατίθεται και νέα πρόταση που κάνει τους όρους επιβίωσης των λαϊκών οικογενειών όλο και πιο δύσκολους. Οι πρωθυπουργοί και οι διάφοροι υπουργοί καταφέρνουν λοιπόν με τεράστια άνεση να αυτοδιαψεύδονται μέρα με τη μέρα, καθώς ενώ αυτοί με δηλώσεις τάζουν πως δεν θα υπάρχουν νέες περικοπές, τα επιτελεία της Τρόικας την ίδια στιγμή ετοιμάζουν νέα μέτρα και νέες μειώσεις.

Είναι πλέον φανερό πως έχουμε να κάνουμε με μια αστική τάξη που, έχοντας χάσει όλα τα εσωτερικά της στηρίγματα και βιώνοντας τα πολιτικά αδιέξοδα που φέρνει η εφαρμογή των Μνημονίων, δεν διστάζει να θυσιάσει τη χώρα στις μυλόπετρες του ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού και να την ξεπουλήσει στο παζάρι των ιμπεριαλιστών. Έτσι, τους τάζει κάθε θυσία του εργαζόμενου λαού και υποθήκη της χώρας, προκειμένου να αποσπάσει ευνοϊκότερες ρυθμίσεις αναδιαπραγμάτευσης του χρέους που θα δώσουν ανάσες στο ντόπιο κεφάλαιο. Φτάνει μάλιστα σε σημείο να απειλεί με συνταγματικές εκτροπές, ώστε να συμπεριληφθούν στο σύνταγμα της χώρας διατάξεις που θα ευνοούν ακόμα περισσότερο το ιμπεριαλιστικό κεφάλαιο και την ξένη παρέμβαση. Έχει παραδώσει, λοιπόν, κυριολεκτικά τη χώρα στα χέρια των ιμπεριαλιστών, ώστε να

Κωνσταντίνα Ζουβούμη
Φυσικό Αθήνας

τη μετατρέπουν σε ουρά τους στους πολέμους και τις ιμπεριαλιστικές τους επεμβάσεις, να χτίζουν σ' αυτή τις στρατιωτικές τους βάσεις, να χρησιμοποιούν τα λιμάνια της και να ρυθμίζουν την οικονομική και πολιτική κατάσταση αυτού του τόπου, τσακίζοντας τα δικαιώματα του λαού και των εργαζομένων.

Το μόνο χρέος του λαού είναι η αντίσταση στα δεσμά του ιμπεριαλισμού

Ο παγκόσμιος καπιταλισμός βρίσκεται στο στάδιο του ιμπεριαλισμού. Οι ισχυροί αυτού του κόσμου ξαναμοιράζουν τη γη και επιβάλλονται στις εξαρτημένες χώρες, διαγράφουν κοινωνίες φτώχειας με λαούς που πεινούν και με εργαζόμενους που δουλεύουν τσάμπα και χωρίς κανένα δικαίωμα. Αυτό το εγκληματικό σύστημα είναι πιο σάπιο από ποτέ και

δεν παίρνει μεταρρυθμίσεις αλλά ανατροπή.

Είναι αναγκαίο λοιπόν, η αντιιμπεριαλιστική πάλη να εκφραστεί στους αγώνες κάθε λαϊκού, εργατικού και φοιτητικού κινήματος. Αν και πολλές δυνάμεις της αριστεράς αντιστρατεύονται την αντιιμπεριαλιστική κατεύθυνση στο κίνημα, αυτή τίθεται πιο επιτακτική από ποτέ, τώρα που η εξάρτηση της χώρας μας βαθαίνει και η κυβέρνηση υπό τις εντολές των ιμπεριαλιστών ξεζουμίζει τον λαό. Είναι φανερό πως δεν θα σταματήσει η επίθεση και δεν θα έρθουν καλύτερες μέρες αν δεν παλέψουμε για την ανατροπή της κατάστασης ενάντια στα ντόπια και ξένα αφεντικά. Έτσι, ο αγώνας ενάντια στα Μνημόνια και την αντιλαϊκή πολιτική δεν μπορεί να είναι ξέχωρος από τον αγώνα ενάντια στην εξάρτηση και στα δεσμά του ιμπεριαλισμού, γιατί μέσα από αυτόν θα μπορέσουμε να διεκδικήσουμε νικηφόρα τη ζωή και το μέλλον μας.

Αλληλεγγύη στους αγωνιζόμενους της Κερατέας

Άγγελος Λαουτάρης
Φυσικό Αθήνας

Παρατηρούμε εδώ και 3 μήνες περίπου έναν δυναμικό και ελπιδοφόρο, για όλους μας, αγώνα από τους κατοίκους της Κερατέας ενάντια στην δημιουργία χωματερής στο Οβριόκαστρο. Ο αγώνας των κατοίκων έχει διάρκεια και επιμονή, έτσι όπως πρέπει να είναι κάθε αγώνας, παρ' όλο που συνάντησε τόσο τη συκοφαντία και αποσιώπηση των ΜΜΕ, όσο και την άγρια καταστολή και την κρατική τρομοκρατία με χημικά, προσαγωγές και συλλήψεις από τις δυνάμεις της αστυνομίας.

Οι κάτοικοι της Κερατέας αντιτίθενται στην δημιουργία μιας χωματερής δίπλα στα σπίτια τους, η οποία θα υποβαθμίσει το βιοτικό τους επίπεδο και δεν μπορεί να πείσει με κανένα τρόπο για τη νομιμότητά της στις συνειδήσεις των κατοίκων, παρ' όλη την παραπληροφόρηση της κυβέρνησης και των ΜΜΕ. Η νέα χωματερή παραβιάζει ακόμα και κανόνες που θέτει και η αντιδραστική πολιτική της ΕΕ για το περιβάλλον. Είναι φανερό λοιπόν, ότι ενδιαφέρονται μόνο για το κέρδος και

καθόλου για την υγεία των κατοίκων της κάθε περιοχής, Κερατέα, Γραμμα-

τικό, Φυλή. Όλη αυτή η επίθεση γίνεται σε μια περίοδο μάλιστα που η κυ-

βέρνηση εξυπηρετεί συμφέροντα τόσο της ΕΕ όσο και ντόπιων κεφαλαίων, χτυπώντας τα δικαιώματα του λαού.

Η κυβέρνηση φαίνεται ξεκάθαρα ότι δεν έχει κανέναν έλεγχο της κατάστασης, πράγμα που το αποδεικνύει η σκληρή καταστολή. Ο αγώνας στην Κερατέα αποδεικνύει την κρίση που περνάει η πολιτική που προσπαθεί να προωθήσει η κυβέρνηση, να χτίσει σκουπιδότοπους σε βάρος των κατοίκων, ενώ ταυτόχρονα να παραδώσει τα έργα σε εργολάβους που θα θησαυρίσουν από αυτά. Δεν μπορεί να είναι θέμα της αριστεράς να μπει σε ένα διάλογο με προτάσεις για τη διαχείριση των σκουπιδιών, ένα πρόβλημα που δημιούργησαν οι κυβερνήσεις που εξυπηρετούν συμφέροντα της αστικής τάξης, γιατί έτσι είναι σαν να δίνει την συναίνεσή μας για την επόμενη χωματερή που θα φτιαχτεί. Στόχος μας είναι η αλληλεγγύη σε όλους τους αγωνιζόμενους για τα δικαιώματά τους και ενάντια στην υποβάθμιση των ζωών τους και της περιοχής τους.

Επιβάτες Θεσσαλονίκης Όχι στο νέο χαράτσι

Φθηνές μετακινήσεις για όλο το λαό

Με μια καθημερινότητα η οποία γίνεται ολοένα και πιο δύσκολη και πιο ακριβή, η οργάνωση του λαού με πρωτοβουλίες κατοίκων γειτονιών και κινήματα αντίστασης για την αντιμετώπιση των συνεχιζόμενων -μνημονιακής πολιτικής- αυξήσεων σε εισιτήρια, διόδια κ.ά. προκύπτει σαν άμεση ανάγκη.

Το τελευταίο διάστημα στη Θεσσαλονίκη, διάφορες συλλογικότητες και πρωτοβουλίες κατοίκων γειτονιών ενώθηκαν με σκοπό να εναντιωθούν από κοινού στις υπέρογκες αυξήσεις των εισιτηρίων, δημιουργώντας τους «Επιβάτες Θεσσαλονίκης». Οι Επιβάτες Θεσσαλονίκης με πολύμορφες δράσεις (όπως τα εβδομαδιαία ραντεβού για ενημέρωση του κόσμου με καταλήψεις λεωφορείων και καλώντας τον ταυτοχρόνως να μην ακυρώνει τα εισιτήριά του), εναντιώνονται στις αυξήσεις και διεκδικούν φθηνές συγκοινωνίες για όλο το λαό, δωρεάν μετακινήσεις για τους φοιτητές και τις ευπαθείς ομάδες, μιας και οι δημόσιες

συγκοινωνίες αποτελούν κοινωνικό δικαίωμα και όχι άλλη μία επιχείρηση στα χέρια του κεφαλαίου.

Αντίστοιχες πρωτοβουλίες έχουν συσταθεί και στην Αθήνα για τις αυξήσεις στα ΜΜΜ, αλλά και για τις αυξήσεις των διοδίων κ.ά.

Σκοπός αυτών των πρωτοβουλιών είναι η όσο το δυνατόν μεγαλύτερη συμμετοχή κόσμου σε κινήσεις αντίστασης και η αντιμετώπιση των συνεχώς αυξανόμενων χαράτσιών, με μαζικούς όρους, έτσι ώστε να μπορέσουμε στο τέλος να πετύχουμε νίκες. Ατομικές λύσεις και πρακτικές σε συλλογικά προβλήματα δε χωράνε και δε βοηθάνε στην ανάπτυξη των κινημάτων. Αν ο καθένας από εμάς ακολουθήσει ένα δικό του ατομικό δρόμο τότε τα κινήματα αυτά σύντομα θα σβήσουν αφού δε θα έχουν λόγο ύπαρξης.

Ο μόνος δρόμος για την ανατροπή αυτής της πολιτικής είναι αυτός του μαζικού και οργανωμένου αγώνα. Μάλιστα, το διήμερο 19-20 Μάρτη

έγινε στη Θεσσαλονίκη ένα μάζεμα πρωτοβουλιών και επιτροπών από -σχεδόν- όλη την χώρα (από πρωτοβουλίες της Δυτικής Μακεδονίας που εναντιώνονται στις περικοπές των δρομολογίων του ΟΣΕ, τις επιτροπές ενάντια στα μεταλλεία χρυσού στη Χαλκιδική, την Πρωτοβουλία Αντί-

στασης Ξάνθης και πρωτοβουλίες γειτονιών της Θεσσαλονίκης μέχρι τους κατοίκους της Κερατέας). Έγινε έτσι ένα πρώτο βήμα και κυρίως φάνηκε η αυθόρμητη διάθεση και η ανάγκη του κόσμου για την ανάπτυξη ενός πλατιού μετώπου αντίστασης σε όλη τη χώρα.

Παναγιώτης Κατσέλλας
Πολιτικών Μηχανικών ΑΠΘ
Κωνσταντίνα Βαρνάβα
Οικονομικό ΑΠΘ

Αλληλεγγύη στους μετανάστες

Ο αγώνας των εργατών δε γνωρίζει σύνορα

45 μέρες. Νερό, τσάι, αλάτι και ζάχαρη. 300 εργάτες μετανάστες πάλεψαν ρισκάροντας τις ζωές τους. Αυτούς που μέχρι χθες κανένας δεν τους κοιτούσε στα μάτια. Που περνούσαν από δίπλα μας αόρατοι, σα να μην υπάρχουν. Αυτοί, οι αόρατοι, απέκτησαν φωνή.

Ούτως ή άλλως, οι μετανάστες έχουν αντιμετωπίσει πολλές φορές το θάνατο και βγήκαν νικητές. Είδαν τις «ανθρωπιστικές» βόμβες των ιμπεριαλιστών να κομματιάζουν τις χώρες τους, τους στρατούς κατοχής να αλυσοδέουν τις πατρίδες τους. Είδαν τα προγράμματα οικονομικής «σωτηρίας» (σαν το Μνημόνιο, «καλή ώρα») του ΔΝΤ να σπέρνουν την ανεργία, τη φτώχεια, την εξαθλίωση. Και άφησαν τις οικογένειες τους, παίρνοντας σαν μόνο περιουσιακό στοιχείο τη δύναμη των χεριών τους. Άνθρωποι μορφωμένοι, με σπουδές σαν τις δικές μας. Στοιβαγμένοι στα φορτηγά ή τα σαπιοκάραβα, έρποντας, κολυμπώντας, αποφεύγοντας σφαίρες και νάρκες, όσοι αντέξανε τις κακουχίες, φτάσανε ως εδώ.

Και ύστερα, στον αγώνα τις επιβίωσης. Παράνομοι. Δουλεύοντας τις πιο σκληρές δουλειές, ήλιο με

ήλιο, για ένα κομμάτι ψωμί και αν (πολλοί εργοδότες δεν πληρώνουν και τους καταδίδουν στην αστυνομία). Χωρίς ασφάλιση-περίθαλψη. Χωρίς κανένα νόμιμο δικαίωμα. Διάρκως υπό εξευτελισμό, θεωρούμενοι δεύτερης κατηγορίας άνθρωποι. Αντιμέτωποι με την αστυνομοκρατία, τους ξυλοδαρμούς στα αστυνομικά τμήματα, τα ρατσιστικά πογκρόμ. Κι όμως, αυτοί οι «παράνομοι», παράγουν τον πλούτο. Χτίζουν τις οικοδομές, φροντίζουν τα χωράφια, κουβαλάνε, καθαρίζουν. Αυτοί που σηκώνουν στα χέρια τους όλη την παραγωγή, που είναι η πηγή των κερδών, είναι οι «λαθραίοι» που τάχα «πρέπει να φύγουν», να «απελαθούν». Έτσι λένε με θράσος αυτοί που θησαυρίζουν από την εργασία τους, λες και μιλάνε όχι σε ανθρώπους αλλά σε εργαλεία που μπορούν να πετάνε όταν τους είναι άχρηστα.

Έτσι αντιλαμβάνεται το κεφάλαιο όλους τους εργαζόμενους, ανεξαρτήτως πατρίδας και αυτό το μέλλον τους επιφυλάσσει: την ελαστική, ανασφάλιστη εργασία χωρίς δικαιώματα. Γι' αυτό ήταν ένας αγώνας για λογαριασμό όλης της ελληνικής εργατικής τάξης. Ο αγώνας αυτός έρχεται από πολύ μα-

κριά και πηγαίνει πολύ μακριά. Γιατί είναι η πρώτη φορά που οι μετανάστες στην Ελλάδα οργανώθηκαν και πέτυχαν να νικήσουν, έστω και μερικά, και αυτό θα έχει μακροχρόνιες συνέπειες.

Γι' αυτό και το κίνημα αλληλεγγύης που αναπτύχθηκε δεν ήταν «ανιδιοτελές», δεν ήταν «ανθρωπιστική» υποστήριξη κάποιων που μας έχουν ανάγκη. **Εμείς**, η γενιά που μας πετάνε στα αζήτητα, **τους έχουμε ανάγκη** στον αγώνα ενάντια στο κεφάλαιο. Η ενότητα όλης της ελληνικής εργατικής τάξης, όλων των καταπιεσμένων μεταξύ τους είναι μονόδρομος. Και είτε το καταλαβαίνουμε είτε όχι, οι δρόμοι μας θα συναντηθούν, αργά ή γρήγορα. Στον κοινό αγώνα για αξιοπρέπεια απέναντι στον παλιό κόσμο που σαπίζει.

Ο Α.Μ. από το Μαρόκο, ένας εκ των 50 απεργών πείνας που βρέθηκαν στη Θεσσαλονίκη, μιλά στις Αγωνιστικές Κινήσεις. Με τα σπαστά Ελληνικά του και μια έκφραση ικανοποίησης στο πρόσωπο, παρά την σωματική εξουθένωση των 44 ημερών της απεργίας, μας εξηγεί τι τον ώθησε στην κίνηση αυτή και πώς είδε την έκβαση του αγώνα.

«Είμαστε εμείς που ζυμώνουμε και δεν έχουμε υγμί.
Εμείς που βγάζουμε το κάρβουνο και κρυώνουμε.
Είμαστε εμείς που δεν έχουμε τίποτα κι ερχόμαστε να
πάρουμε τον κόσμο!»

Τάσος Λειβαδίτης

Κώστας Καμαρέτσος
Πληροφορική ΑΠΘ
Φωτεινή Σαλονικίδου
Φυσικό ΑΠΘ

Η ζωή στην πατρίδα σου πώς είναι; Η οικογένειά σου πώς ζούσε; Γιατί έφυγες;

Η οικογένειά μου ζούσε καλά. Εγώ όχι. Έφυγα γιατί δεν έφταναν αυτά που έβγαζα. Είχα και κάποια άλλα προβλήματα από παιδί γιατί στο πανεπιστήμιο ήμουνα αριστερός. Κι αυτός είναι ένας ακόμα λόγος.

Όταν ήρθες εδώ τι δουλειά έκανες;

Εδώ πρώτη φορά δούλεψα στην οικοδομή το 2006 και έμεινα εκεί δύο-μια χρόνια. Όταν σταμάτησα από την οικοδομή βρήκα δουλειά σε ένα ξενοδοχείο.

Τα λεφτά στην οικοδομή πώς ήτανε;

Τα προηγούμενα χρόνια ήταν πολύ καλά. Το μεροκάματο ήταν αρκετό. Αλλά, το πρόβλημα είναι ότι ήμασταν χωρίς ένσημα, χωρίς ασφάλεια, χωρίς δικαιώματα, χωρίς τίποτα. Εγώ έσπασα

το δάχτυλό μου στην οικοδομή και έκατσα 40 μέρες χωρίς να δουλέψω, χωρίς να παίρνω χρήματα. Γιατί δεν είχα ΙΚΑ, δεν είχα ασφάλεια, δεν είχα τίποτα. Κι αυτό είναι το πρώτο πρόβλημα.

Τι σημαίνει για έναν άνθρωπο να μην έχει χαρτιά, να είναι παράνομος; Υπάρχει φόβος;

Όταν ένας άνθρωπος είναι παράνομος σημαίνει ότι δε ζει σαν άνθρωπος. Κανένας δεν ξέρει ποιος είναι, πού πάει... Ζει χωρίς δικαιώματα. Κάποιοι χωρίς χαρτιά προσλαμβάνονται για εργασία και δεν πληρώνονται. Ξέρω εδώ μέσα παιδιά που δουλεύουν δύο μήνες και δεν έχουν πάρει δραχμή.

Το να είσαι χωρίς χαρτιά σημαίνει ότι φοβάσαι την αστυνομία, δεν μπορείς να πας ελεύθερα όπου θες, δε μπορείς να έχεις λογαριασμό στην

τράπεζα και άμα έχεις λεφτά δε μπορείς να τα κουβαλήσεις πάνω σου. Αν τα βρει η αστυνομία είσαι «κλέφτης». Δεν μπορείς να ταξιδέψεις στην πατρίδα σου ή να πιάς αλλού. Είσαι ένα τίποτα.

Πώς πήρατε την απόφαση να ξεκινήσετε την απεργία;

Κάποιοι από μας που ήταν αριστεροί στο Μαρόκο και γνώριζαν από αγώνες σκεφτήκανε να μαζευτεί κόσμος και να ξεκινήσουμε απεργία για να πάρουμε δικαιώματα. Όλοι αυτοί οι προηγούμενοι λόγοι μας έσπρωχναν να κάνουμε απεργία πείνας. Σκεφτήκαμε πολύ καλά και δε βρήκαμε άλλο τρόπο. Δε μπορούμε να βγάλουμε όπλα και να αναγκάσουμε την κυβέρνηση να μας δώσει τα δικαιώματά μας. Δεν έχουμε άλλα όπλα. Αυτά που μπορούσαμε, αυτά κάναμε.

Τι σημαίνει για την απεργία η αλληλεγγύη; Τι σημαίνει για εσάς το ότι κάποιοι άνθρωποι στηρίζαν αυτόν τον αγώνα;

Αυτό ήταν πολύ σημαντικό. Όταν ακούω εγώ σαν απεργός πείνας ότι είναι και κάποιοι άλλοι που βοηθάνε, κάνουνε πορείες και κάνουνε κάτι για μας από έξω, αυτό μου δίνει πολλή δύναμη για να συνεχίσω στον αγώνα. Αυτός που κάνει αγώνα μόνος του δεν μπορεί να κάνει πολλά πράγματα.

Πιστεύεις ότι ο αγώνας αυτός έγινε γνωστός στους μετανάστες στην Ελλάδα;

Ναι, το είδαν όλοι. Τον πρώτο καιρό ζητούσαμε χαρτιά για όλους τους μετανάστες. Αλλά με τέτοια κυβέρνηση δε μπορούσαμε να συνεχίσουμε με αυτό το αίτημα. Κερδίσαμε όμως

πράγματα για όλους. Αυτοί που ήρθαν στην Ελλάδα το 2005 τώρα θα πάρουν χαρτιά και είναι 5.000 άτομα. Και αυτοί που δεν είχαν αρκετά ένσημα για να ανανεώσουν χαρτιά τα προηγούμενα 2-3 χρόνια, τώρα μπορούν. Θα πάρουν καινούργια άδεια παραμονής και είναι 150.000 άτομα. Είναι και κάτι άλλο πολύ σημαντικό. Κατεβάσαμε τα ένσημα που χρειάζονται οι μετανάστες για να βγάλουν την άδεια από τα 200 στα 120. Και τα ένσημα που χρειάζονται για την περίθαλψη τα κατεβάσαμε από τα 80 στα 50. Άρα κερδίσαμε πάρα πολλά. Και ο αγώνας μας μπορεί να οδηγήσει και σε άλλους αγώνες. Όχι μόνο για τους μετανάστες αλλά και για τους Έλληνες εργάτες.

Υπάρχουν Έλληνες που λένε ότι «οι μετανάστες μας παίρνουν τις δουλειές». Τι πιστεύεις εσύ γι' αυτό;

Δεν είναι καθόλου σωστό. Οι μετανάστες κάνουν τη δουλειά που δε δέχεται ένας Έλληνας να κάνει. Αυτό είναι. Ο μετανάστης είναι στο χωράφι, στο θερμοκήπιο, στα χωριά, στις πιο βαριές δουλειές που είναι δύσκολες για κάποιους Έλληνες. Δε θέλω να πω για όλους, αλλά για κάποιους. Οι εργάτες μεταξύ τους είναι αδέρφια. Δικαιώματα που ζητούμε εμείς τα ζητάνε και οι Έλληνες στη φάση αυτή. Ο αγώνας που κάναμε είναι μάθημα για όλους τους εργάτες. Έτσι το βλέπω.

Κλείνοντας θα ήθελες να πεις τίποτα άλλο;

Θέλω να πω ευχαριστώ για την αλληλεγγύη. Θα συνεχίσουμε τους αγώνες για τα δικαιώματά μας. Ο αγώνας μας δεν τελείωσε. Τώρα ξεκίνησε...

ανταπουρίσεις...

ΣΤΕΦ ΤΕΙ Πειραιά
Γιώργος Γλυνός

Το τελευταίο διάστημα στο ΤΕΙ Πειραιά, η δική μου σε συνεργασία με το υπουργείο έχουν αρχίσει να εφαρμόζουν τον νέο νόμο-πλαίσιο, προχωρώντας σε κόψιμο πολλών διδασκικών ωρών, μαζικά κοψίματα, υποχρεωτικές παρουσίες σε θεωρίες-εργαστήρια, θέλοντας να πετάξουν όσο πιο πολύ κόσμο έξω από τις σχολές.

Στις 7 Ιανουαρίου οι έκτακτοι καθηγητές προχώρησαν σε επίσχεση εργασίας διεκδικώντας τα αυτονόητα, τα δεδουλευμένα τους. Στην κλιμάκωση του αγώνα τους αποφασίζουν κατάληψη της σχολής. Η πράξη αυτή στηρίχτηκε από το ΜΑΣ, αλλά στην συνέχεια αποχώρησε λέγοντας πως διαφωνεί με τέτοιες λογικές. Στη συνέχεια ο σπουδαστικός σύλλογος κάλεσε σε γενική συνέλευση στην οποία συμμετείχαν οι Αγωνιστικές Κινήσεις, η ΕΑΑΚ, η ΑΡΕΝ και σπουδαστές από τον χώρο της αναρχίας.

Οι Αγωνιστικές Κινήσεις στήριξαν τον αγώνα και προσπάθησαν να ανοίξουν ζητήματα στο σύλλογο, ζητήματα που αφορούν την κατάσταση του ΤΕΙ που συνδέεται με τον προηγούμενο και συμπληρώνεται με τον νέο νόμο-πλαίσιο, σε αντίθεση με την ΕΑΑΚ που προσπαθούσε να εισάγει μικροκομματικές λογικές που δεν αφορούσαν τους στόχους του φοιτητικού κινήματος. Τέλος, έγινε νέα προσπάθεια γενικής συνέλευσης η οποία δεν πραγματοποιήθηκε λόγω έλλειψης συμμετοχής.

Χημικό Αθήνας
Φανή Καρυγιάννη

Παρά την επικείμενη ψήφιση του νόμου-πλαίσιο και τις γενικότερες κοινωνικοπολιτικές εξελίξεις, ο σύλλογος συνεχίζει να απέχει από τις κινητοποιήσεις. Ακόμα και αν κάποιος όμως, παρά το απαιτητικό πρόγραμμα της σχολής (η εντατικοποίηση έχει κάνει την εμφάνισή της καιρό τώρα στο Χημικό), αποφασίσει να ασχοληθεί με τις εξελίξεις, θα βρεθεί αντιμέτωπος με το χάος. Από τη μια η «αριστερή» ΠΑΣΠ διαφωνεί με τις εξαγγελίες της κυβέρνησης, αλλά όχι αρκετά για να συμμετάσχει στις κινητοποιήσεις ενάντια στον νόμο-πλαίσιο. Από την άλλη μεριά η ΔΑΠ, χωρίς να κάνει αναφορά στο νόμο-πλαίσιο, προβάλλει αιτήματα όπως μοίρασμα e-books σε όλους τους φοιτητές και wifi spots ενώ την ίδια στιγμή περνάει μηνύματα για κατάργηση ασύλου αλλά και εγκαθίδρυση μη κρατικών πανεπιστημίων. Σύμμαχο πλέον των καθεστωτικών παρατάξεων ενάντια στις συλλογικές διαδικασίες αποτελεί το ΜΑΣ, το οποίο δεν υπογράφει για τη διεξαγωγή της συνέλευσης ενώ καλεί τον κόσμο για συμμετοχή στην επιτροπή αγώνα. Πάρα τις προσπάθειες της ΕΑΑΚ για διεξαγωγή συνελεύσεων και συμμετοχή στις κινητοποιήσεις, η παρέμβαση των αριστερών σχημάτων στη σχολή αποδεικνύεται ελλιπής, αφού αντί να προβάλλουν τα ζητήματα που πλήττουν άμεσα τον κάθε φοιτητή επικεντρώνονται συχνά στην αλλαγή οργάνων διοίκησης ενώ το βασικό αίτημα, το να μην περάσει ο νόμος-πλαίσιο, επικαλύπτεται από τα δεκάδες διαχειριστικά αιτήματα που βρίσκονται στα πλαίσιά τους. Τέλος, η ΑΡΕΝ συμμετέχει στις διαδικασίες, ωστόσο δεν δείχνει να συμβάλλει ουσιαστικά στην συγκρότηση κινήματος.

Ηλεκτρονική ΤΕΙ Θεσσαλονίκης
Γιάννης Σαμουηλίδης

Ολα ξεκίνησαν το Σεπτέμβριο στα ΤΕΙ όταν σταμάτησε το Ίδρυμα να πληρώνει τους έκτακτους καθηγητές, λέγοντάς τους ότι δεν υπάρχουν λεφτά και ότι το Ίδρυμα χρωστάει. Αυτή η κατάσταση συνεχίστηκε μέχρι το Γενάρη, από το Γενάρη όμως και μέχρι να λήξει η σύμβασή τους οι έκτακτοι προχώρησαν σε επίσχεση εργασίας. Στην αρχή ήταν κάτι αποκομμένο από τους φοιτητές, σιγά-σιγά όμως και με την παρουσία των φοιτητών στις συνελεύσεις των εκτάκτων άρχισε

Η τρομοκρατία δεν μας σταματά! Αναγκαία η οργάνωση

Βρισκόμαστε σε μια περίοδο που το κεφάλαιο και ο ιμπεριαλισμός, με πρόφαση την κρίση, έχουν εξαπολύσει την πιο βάρβαρη επίθεση ενάντια στα δικαιώματα του λαού και της νεολαίας. Ξέρει όμως πολύ καλά ότι η κατάργηση αυτών των κατακτήσεων θα προκαλέσει αντιδράσεις, γι' αυτό χτυπάει και όποια δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες είχε ο λαός. Αυτά τα δικαιώματα δεν είχαν παραχωρηθεί, όπως και κανένα άλλο εργασιακό ή νεολαιίστικο δικαίωμα, αλλά είχαν κατακτηθεί με αγώνες.

Η ψήφιση του νέου Τρομονόμου το καλοκαίρι (λίγο πριν περάσει άλλο ένα πακέτο μέτρων) ο οποίος στην ουσία μετατρέπει ένα πλημμέλημα, όπως το κλείσιμο ενός δρόμου για να πραγματοποιηθεί μια πορεία, σε τρομοκρατική πράξη κινούταν σε μια τέτοια κατεύθυνση. Η εκπαίδευση στρατιωτικής μονάδας στον Καλλίμαχο του Κιλκίς για την καταστολή των κοινωνικών αντιδράσεων, το συνεχές χτύπημα των διαδηλώσεων σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη από τις δυνάμεις των ΜΑΤ, αλλά και η προπαγάνδα από τα ΜΜΕ, σκοπό έχουν να τρομοκρατήσουν τον κόσμο, να τον στείλουν σπίτι του, να τον κάνουν να πιστέψει ότι με τους αγώνες δεν μπορεί να έχει νίκες. Καταπατούν όλο και πιο συχνά το Άσυλο και θέλουν να βάλουν security για να μπορέσουν να καταστείλουν τις φοιτητικές κινητοποιήσεις και να περάσουν ευκολότερα αντιδραστικούς νόμους. Χαρακτηριστικό παράδειγμα της

όξυνσης της καταστολής είναι οι επεμβάσεις των ΜΑΤ σαν στρατός κατοχής εδώ και 2,5 μήνες στην περιοχή της Κερατέας, που δεν διστάζουν να χτυπήσουν γυναικόπαιδα και ηλικιωμένους. Τα γεγονότα αυτά δείχνουν ότι ο ρόλος των δυνάμεων καταστολής είναι να ισοπεδώνουν κάθε μορφή αντίστασης για να εξυπηρετηθούν τα συμφέροντα του κεφαλαίου. Ο αγώνας που δίνουν οι κάτοικοι της περιοχής δεν είναι μόνο μια αντιπαράθεση ανάμεσα σε αυτούς και τα συμφέροντα ενός εργολάβου. Η μάχη αυτή είναι μια μάχη ενάντια στην αντιλαϊκή πολιτική, ενάντια στο ΜΝΗΜΟΝΙΟ, μια μάχη για την ίδια τους την ζωή.

Στο πλαίσιο της επίθεσης ενάντια στις συνδικαλιστικές ελευθερίες ήταν και η δολοφονική βομβιστική επίθεση στο στέκι ΣΦΕΝΤΟΝΑ των Αγωνιστικών Κινήσεων Θεσσαλονίκης στις 5 Φλεβάρη. Ήταν η δεύτερη βομβιστική επίθεση που δέχτηκε το στέκι και σκοπό είχε να τρομοκρατήσει όχι μόνο εμάς αλλά όλη την γειτονία και γενικότερα όλο τον προοδευτικό κόσμο που προβληματίζεται και θέλει να αγωνιστεί. Αυτή η φασιστικού τύπου ενέργεια ήρθε να συμπληρώσει τις επιθέσεις που έχουν δεχτεί και άλλα στέκια νεολαίας, γραφεία αριστερών οργανώσεων και καταλήψεις στην πόλη μας. Γιατί οι χώροι πολιτικοποίησης και έκφρασης, οι χώροι συλλογικής δράσης και οργάνωσης της πάλης είναι εμπόδιο για την ολοκλήρωση της επίθεσης του συστήματος απέναντι

Συγχωνεύσεις—καταργήσεις σχολείων Να μην κλείσει κανένα

Κατερίνα Φωτοπούλου—Λιοσάτου
Μαθήτρια Λυκείου – Αθήνα

Δεν πάει πάνω από ένα τρίμηνο που η Διαμαντοπούλου ανακοινώσε ένα ακόμη μέτρο, ενώ καταιγισμός μέτρων και αποφάσεων λαμβάνονται όχι μόνο στον εκπαιδευτικό μα και στον εργασιακό, υγειονομικό, ασφαλιστικό και συνταξιοδοτικό τομέα.

Οι συγχωνεύσεις-καταργήσεις σχολείων είναι μέρος του «νέου» σχολείου. Αποτελούν, μάλιστα, τρανταχτό παράδειγμα του τι πρόκειται να ακολουθήσει με την εφαρμογή, όχι μόνο επιμέρους μέτρων, αλλά ολόκληρου του πακέτου.

Ήδη έχουν ανακοινωθεί οι συγχωνεύσεις-καταργήσεις 1.056 σχολείων, κυρίως δημοτικών και σχολείων της επαρχίας απ' ότι σε γυμνάσια και λύκεια και σε πρωτεύουσες νομών. Δεν είναι, ωστόσο, καθόλου λίγες και οι συγχωνεύσεις στην Αθήνα που θα δημιουργήσουν νέες Γκράβες. Ο

αριθμός, όπως έχει ανακοινωθεί, θα συνεχίσει να αυξάνεται και τις επόμενες χρονιές.

Τα αποτελέσματα του μέτρου αφορούν εξίσου μαθητές, δασκάλους-καθηγητές και γονείς. Όσον αφορά τους μαθητές, η καθημερινότητά τους στα σχολεία θα είναι χειρότερη. Οι συγχωνεύσεις-καταργήσεις δεν θα συνεπάγονται και δημιουργία νέων μεγαλύτερων σχολείων, αλλά συστέγαση δύο σχολείων. Διπλάσιοι, δηλαδή, μαθητές σε σχολεία που χωράνε οριακά τους ήδη υπάρχοντες μαθητές. Επιπλέον, αυξάνεται η απόσταση που κάθε μαθητής θα πρέπει να διανύει καθημερινά σε 10 χιλιόμετρα, δηλαδή μισή ώρα στα δημοτικά και 45 λεπτά σε γυμνάσια και λύκεια καταρχήν. Το κριτήριο αυτό είναι ελαστικό, φυσικά προς τα πάνω. Αυτό προφανώς, θα λειτουργήσει ως ανασταλτικός παράγοντας για την επαρχία και τα φτωχότερα στρώματα καθώς θα αυ-

Δημήτρης Χαρτζουλάκης
Φυσικό ΑΠΘ
Γεωργία Σαμαρά
Μαθηματικό ΑΠΘ

της πάλης μας

στα δικαιώματά μας. Γιατί γι' αυτούς, σε καιρό Μνημονίου, δεν χωράνε κοινωνικές και λαϊκές αντιστάσεις. Εμείς δηλώνουμε ότι από τέτοιες ενέργειες δεν τρομοκρατούμαστε αλλά συνεχίζουμε πιο δυναμικά τη δράση και τον αγώνα μας αφού είναι δικαίος και αναγκαίος. Αυτό πρέπει να κάνει και όλος ο λαός, για να μπορέσει να έχει μέλλον, για να μπορέσει να ελπίζει.

Είναι ανάγκη λοιπόν η αυτοοργάνωση του λαού για να αντιμετωπιστεί αυτή η επίθεση. Οι φοιτητές να μαζικοποιήσουν και να ζωντανέψουν τις Γενικές Συνελεύσεις και μέσα από τους συλλόγους τους να

υπερασπιστούν το Άσυλο, που ήταν πάντα ισχυρό εργαλείο για τους αγώνες τους. Οι εργαζόμενοι αλλά και όλος ο λαός πρέπει να έχουν σαν παράδειγμα την αυτοοργάνωση των κατοίκων της Κερατέας αλλά και των Αραβικών εξεγέρσεων και να οργανωθούν στους χώρους δουλειάς τους. Γιατί η μόνη διέξοδος είναι η μαζικοποίηση και η οργάνωση των αγώνων μας. Για να δημιουργηθούν οι όροι για την συγκρότηση ενός μαζικού λαϊκού-εργατικού κινήματος που θα οδηγήσει στην ανατροπή ολόκληρης της αντιλαϊκής πολιτικής και του κλίματος τρομοκρατίας.

σχολείο!

ξηθεί το κόστος μεταφοράς του μαθητή στο σχολείο του.

Από την άλλη, οι καθηγητές θα μειωθούν -όπως έχει ήδη αναφερθεί- σε αρκετές περιοχές, ενώ κινδυνεύουν μέχρι και με απολύσεις. Έτσι, το επίπεδο του μαθήματος θα υποβαθμιστεί πολύ. Οι πολυπληθείς τάξεις, σε συνδυασμό με τους συμβασιούχους, επί το πλείστον, καθηγητές, θα δημιουργούν άσχημο κλίμα για μάθημα και αδυναμία συγκέντρωσης στους μαθητές, όταν οι απαιτήσεις χρόνο με το χρόνο αυξάνονται ραγδαία.

Τέλος, για τους γονείς θα αυξηθεί το κόστος που απαιτείται για την κάλυψη των εξόδων των μαθητών κατά τη διάρκεια της χρονιάς. Επιπλέον βραχνάς θα είναι και η μετακύληση του κόστους του «νέου» σχολείου στους γονείς. Προετοιμάζεται ήδη η κατάργηση του δωρεάν βιβλίου, ενώ σε

πολλά σχολεία -κυρίως στα πρότυπα- οι γονείς υποχρεώνονται να καλύψουν τα έξοδα της λειτουργίας του σχολείου (από μελάνια και χαρτιά μέχρι πετρέλαιο). Όμως, η αύξηση του κόστους θα γίνεται και έμμεσα για τους γονείς. Μέσω Καλλικράτη μεταφέρεται η χρηματοδότηση των σχολείων στους δήμους, κάτι που συνεπάγεται αύξηση της δημοτικής φορολογίας ή χειρότερη των παροχών των σχολείων.

Όλοι αυτοί οι λόγοι λοιπόν, μας οδηγούν στο συμπέρασμα πως οφείλουμε να παλέψουμε με συνελεύσεις και καταλήψεις σχολείων σε συνεργασία με τους καθηγητές και τους γονείς. Και αυτό συμβαίνει ήδη με παρεμβάσεις γονέων και εκπαιδευτικών στα Δημοτικά Συμβούλια αλλά και καταλήψεις και πορείες σχολείων που πρόκειται να συγχωνευτούν-καταργηθούν, κάτι που είναι και πολύ αισιόδοξο!

να υπάρχει μια αλληλεγγύη μεταξύ φοιτητών και εκτάκτων. Έτσι, συγκροτήθηκε μια πρωτοβουλία από την μεριά των φοιτητών γι' αυτό το θέμα και μαζί με τους καθηγητές προχώρησε σε ανακοινώσεις σε ραδιοφωνικούς σταθμούς, πορείες και καταλήψεις στα ΤΕΙ. Μετά από πολλές πιέσεις, το υπουργείο, αφού πρώτα κατηγόρησε τους προέδρους των ΤΕΙ, έδωσε χρήματα που αντιστοιχούν σε 2 μήνες εργασίας των καθηγητών ενώ παράλληλα έδωσε εντολή για περικοπές. Έτσι, το Ίδρυμα θα κόψει μέχρι και το 80% των καθηγητών και θα χωρίσει τα μαθήματα σε εαρινά και χειμερινά. Αυτή τη στιγμή, τα περισσότερα μαθήματα δεν γίνονται μιας και οι μόνοι καθηγητές είναι ελάχιστοι. Μπροστά σ' αυτό το χάος, η Πρωτοβουλία Φοιτητών μαζεύει υπογραφές ανά σχολή για να γίνουν συνελεύσεις, ενώ η ΔΑΠ-ΝΔΦΚ, σαν καλό σκυλάκι της εκάστοτε διοίκησης, προσπαθεί να διαλύσει τους φοιτητικούς συλλόγους και τον συνδικαλισμό στις σχολές, ώστε να παγιωθεί μια και καλή το κλίμα της μη αντίδρασης.

Ιατρική Α.Π.Θ.

Δανάη Αλεξάκη

Στην Ιατρική έγινε συνέλευση στις 16 Μάρτη μετά από 4 «νεκρούς» μήνες! Η ΔΑΠ, όπως κάνει ένα χρόνο τώρα, δεν μπήκε καν στη συνέλευση. Μετά από μια συντονισμένη προσπάθεια να «μπαχαλέψει» τη διαδικασία, η ΠΚΣ αποχώρησε πριν την ψηφοφορία. Η συνέλευση έληξε με 62 ψήφους στο κοινό πλαίσιο (Αγωνιστικές Κινήσεις, ΑΡΕΝ, ΕΑΑΚ), 50 στο πλαίσιο της ΠΑΣΠ και 14 λευκά. Η απόφαση περιλάμβανε συμμετοχή στην πανεκπαιδευτική πορεία στις 17 Μάρτη και κατάληψη την ίδια μέρα, μαζική παράσταση ενάντια στην εγκύκλιο για τα συγγράμματα και εκδήλωση για το νέο νόμο-πλαίσιο. Η ΠΚΣ όμως, πραξικοπηματικά αρνήθηκε να δώσει τη σφραγίδα του συλλόγου ώστε να επικυρωθεί η απόφαση, με αποτέλεσμα την ημέρα της κατάληψης τα μαθήματα στα νοσοκομεία να γίνουν κανονικά. Στις 23 Μάρτη, που είχε οριστεί νέα συνέλευση, συμμετείχε μόνο το κοινό πλαίσιο και η ΠΚΣ. Οι τοποθετήσεις έγιναν κανονικά, αλλά δεν πάρθηκε απόφαση καθώς υπήρχε οριακή απαρτία και η ΠΚΣ για άλλη μια φορά αποχώρησε πριν την ψηφοφορία.

Οικονομικό Ιωαννίνων

Μιχάλης Κανάκης

Στο Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων η κατάσταση είναι υποτονική, ιδιαίτερα μετά την εξεταστική περίοδο του Ιανουαρίου. Συγκεκριμένα, στο Οικονομικό η εντατικοποίηση γίνεται όλο και εντονότερη. Τα μαζικά κοψίματα, τα δύσκολα θέματα στην εξεταστική, καθώς και οι ανακοινώσεις των καθηγητών για προόδους, εργασίες, και κατάργηση των γραπτών εξετάσεων και αντικατάστασής τους με προφορικές είναι ενδεικτικά. Μέσα σε όλο αυτό το κλίμα πραγματοποιήθηκε μία γενική συνέλευση στην οποία οι Αγωνιστικές Κινήσεις άνοιξαν στον κόσμο το ζήτημα του νόμου-πλαίσιο και την εντατικοποίηση που φέρνει. Στη συνέλευση κυριάρχησε η ΔΑΠ με αρκετό κόσμο για να σαμποτάρει οποιαδήποτε υποψία κινητοποίησης των φοιτητών ενάντια στην εντατικοποίηση.

Στην Ιατρική το κλίμα δεν διαφέρει και πολύ. Τρανταχτό γεγονός καθηγητικής αυθαιρεσίας καθώς και τρομοκρατίας των φοιτητών συνέβη σε ένα μάθημα του Α' Έτους, όπου ο καθηγητής ξεκίνησε την αστική προπαγάνδα και τάχθηκε ξεκάθαρα κατά των απεργιών, συνελεύσεων και καταλήψεων και τόνισε πως στην ώρα του μαθήματός του δε θα γίνονται συνελεύσεις. Ακόμα, στοχοποίησε φοιτητές που πήγαν να αντιταχθούν στα λεγόμενά του.

Οι Αγωνιστικές Κινήσεις έχουν κινηθεί για διεξαγωγή γενικής συνέλευσης μαζεύοντας υπογραφές, μαζί με τις υπόλοιπες αριστερές παρατάξεις της σχολής, αλλά το εμπόδιο των καθεστωτικών δυνάμεων που δεν θέλουν να δραστηριοποιούνται τα όργανα των φοιτητών δεν έχει ξεπεραστεί. Σημαντικό παράδειγμα είναι ότι τα Διοικητικά Συμβούλια γίνονται κλειστά, μακριά από φοιτητές, ακόμα και στην πόλη, σε μια προσπάθεια να απομακρυνθούν οι φοιτητές από τα όργανά τους.

Καλώς ορίσατε στο πανεπιστήμιο του Μνημονίου και...

Στο καπιταλιστικό σύστημα η εκπαίδευση εξυπηρετεί την κυρίαρχη τάξη στο να αναπαράγει την κυριαρχία της και να εξυπηρετεί τα συμφέροντά της. Αυτό επιτυγχάνεται με δύο τρόπους: Από τη μία, με τον ιδεολογικό ρόλο της. Την εμπέδωση, δηλαδή, στη νεολαία των βασικών αρχών του συστήματος, όπως είναι η άρρηκτη σχέση παραγωγής-κέρδους και η «αντικειμενική» διαστρωμάτωση της κοινωνίας με βάση την οποία οι πιο άξιοι-πλούσιοι (κεφάλαιο) δίνουν δουλειά στους λιγότερο άξιους (εργάτες-εργαζόμενους). Από την άλλη, με τον καταναλωτικό της ρόλο, σύμφωνα πάντα με τις εκάστοτε ανάγκες της καπιταλιστικής παραγωγής και οικονομίας. Δηλαδή, με την όρθωση τέτοιου είδους φραγμών σε κάθε βαθμίδα ώστε να παράγονται κάθε είδους απόφοιτοι. Δεν είναι δυνατόν να γίνουν όλοι πολιτικοί μηχανικοί χωρίς οικοδόμους, γιατροί χωρίς νοσηλεύτες, οικονομικά στελέχη βιομηχανιών χωρίς εργάτες.

Πλέον, οι συνθήκες γενικευμένης κρίσης και τα δεδομένα που έφερε το Μνημόνιο μεταβάλλουν με ταχείς ρυθμούς τα πάντα στην εργασία και την κοινωνία. Κάθε είδους εργατικό δικαίωμα και κατάκτηση, όπως οι Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας, η ασφάλιση, η περίθαλψη, η μόνιμη και σταθερή δουλειά, το δωρο καταργούνται. Τα δημοκρατικά δικαιώματα και οι ελευθερίες του λαού περιορίζονται διαρκώς. Συνεπώς, το σύστημα θα επιχειρήσει να προσαρμόσει, με

την όποια χρονική καθυστέρηση επιβάλλει αυτή η διαδικασία, την εκπαίδευση στα νέα δεδομένα. Και σε αυτήν την κατεύθυνση θα κινηθεί και ο νόμος πλαίσιο που θα κατατεθεί και θα αφορά την τριτοβάθμια εκπαίδευση. Θα επιχειρήσει να φτιάξει το πανεπιστήμιο του Μνημονίου.

Πρώτος στόχος της επίθεσης είναι

η διάλυση των υπολειμμάτων της δωρεάν εκπαίδευσης. Οι σπουδές, από δικαίωμα και συλλογική κατάκτηση, μετατρέπονται σε ατομική υπόθεση του κάθε φοιτητή. Σε αυτό το συμπέρασμα οδηγεί η εισαγωγή της λεγόμενης «κάρτας του φοιτητή» με την οποία «θα έχει πρόσβαση σε όλες τις παρεχόμενες υπηρεσίες». Απαλλάσ-

σει, δηλαδή, το κράτος από όποια υποχρέωση παροχής σίτισης, στέγας και δωρεάν σπουδών. Οι manager, που θα επιβληθούν σε κάθε σχολή, θα διαχειρίζονται τα οικονομικά και τη χρηματοδότηση. Και όταν τα χρήματα δε θα επαρκούν είτε το Τμήμα θα κλείνει είτε θα αναζητούνται άλλοι πόροι. Και αν ακόμα κάποιος έχει αμφιβολίες ότι σε αυτούς τους πόρους θα περιλαμβάνονται διδάκτρα, ας λάβει υπόψη του ότι καθιερώνονται φοιτητικά δάνεια και ανταποδοτικές υποτροφίες. Γιατί όμως ένας φοιτητής σε ένα δωρεάν πανεπιστήμιο, να έχει ανάγκη από δάνεια;

Στη συνέχεια, και-ρια επιδίωξη αποτελεί η διάλυση των πτυχίων. Σε μια κοινωνία όπου οι συνεχείς απολύσεις και η εργασιακή περιπλάνηση αποτελούν πλέον τον κανόνα και προωθούνται οι ατομικές συμβάσεις εργασίας, δεν είναι δυνατόν να υπάρχουν πτυχία. Γιατί αυτά, έστω και τυπικά, κατοχυρώνουν ενιαία επαγγελμα-

τικά δι- συλλο- σταντα- γελμα- ατομικ- στωτικ- εισαγά- Τμήμα- θα μα- όπου (b- δών (b- κέτο- καθέν- του, τα- μινάου- σιτρού- εμπλο- Ο αντ- κοπλη- ανελέ- αναφέ- που αν- Ανα- καθημ- απαιτα- οι περ- των, ο- η αύξη- υποχρ- κατάρ- κλέμβ- κλίμα. περισσ- θα δια- και όσ- μέτωπ- ή v+2)- θη κα- λήψη

Στάση δυνάμεων

Αντιτιθέμενοι ή υπηρέτες;

Μανώλης Γεμιστός
Μαθηματικό Αθήνας

Οταν ο αφέντης διατάζει, τα σκυλιά υπακούουν. Όταν το σύστημα αποφασίζει, οι υπηρέτες του στα πανεπιστήμια σπεύδουν να τοποθετηθούν κι αυτοί. Κάτι τέτοιο θυμίζει η στάση και οι επίσημες δηλώσεις της ΠΑΣΠ και της ΔΑΠ. Το σύστημα ετοιμάζει ένα αντιφοιτητικό τερατούργημα, το νόμο-πλαίσιο. Αναλύσεις επί αναλύσεων μπορούν να γίνουν για το νόμο. Σημαντικό είναι όμως να βλέπει κανείς και τη στάση ορισμένων δυνάμεων που δρουν στο πανεπιστήμιο, όσον αφορά την άποψη και στάση τους σχετικά με το περιεχόμενο και την προώθηση του νόμου στις σχολές.

Όταν το σύστημα αποφασίζει να χτυπήσει με ένα τέτοιο νόμο σύσσωμη τη νεολαία που σπουδάζει στα πανεπιστήμια, πρέπει να βρει τις συμμαχίες του. Και πρέπει να το κάνει ακριβώς διότι χωρίς και τη συναίνεση της φοιτητικής κοινής γνώμης είναι αδύνατον να πείσει ότι προωθεί ρυθμίσεις και νομοσχέδια «για το καλό μας». Από την αρχή της χρονιάς, το υπουργείο άρ-

χισε να ψηλαφίζει τις αντιδράσεις των φοιτητών όσον αφορά το νόμο. Οι συμμαχίες έγιναν. Οι δυνάμεις της ΠΑΣΠ και της ΔΑΠ, που από την αρχή της χρονιάς δήλωναν την αντίθεσή τους με το νόμο-πλαίσιο, ξανάρθαν φορτσάτες για «διάλογο», κουβαλώντας τσουβάλια προτάσεων και περγαμηνές συμφωνιών με το υπουργείο, για άλλη μια φορά.

Σε πλήρη σύμπλευση με το υπουργείο και την προώθηση του νόμου, εμφανίστηκε και η ΠΑΣΠ, σύμφωνα με δηλώσεις του γραμματέα της ΠΑΣΠ ΤΕΙ. Και πώς θα μπορούσε να είναι αλλιώς βέβαια, όταν πρόκειται για τη φοιτητική παράταξη του ΠΑΣΟΚ μέσα στα πανεπιστήμια. Η συγκατάθεση της ΠΑΣΠ όμως, έγινε γνωστή στο φοιτητικό κόσμο και βλέπε μετά τα στελέχη της ΠΑΣΠ στα ΑΕΙ να δίνουν αντάρτικο ρεσιτάλ αντίθεσης σε σχέση με τις δηλώσεις ΠΑΣΠ ΤΕΙ.

Μα και η ΔΑΠ δεν άργησε κι αυτή. Παρουσίασε τις δικές τις προτάσεις, οι οποίες καταχειροκροτή-

θηκαν από το κ. Σαμαρά και όλως τυχαίως ομοιάζουν στην πλειοψηφία τους στις προωθήσεις του υπουργείου (ακόμα και με το ΠΑΣΟΚ στην κυβέρνηση) που εν τέλει δείχνει ότι η ΔΑΠ είναι πραγματικά δύναμη του συστήματος παρά «αντιπολιτευτική». Κατάργηση του ασύλου το υπουργείο; Κατάργηση του ασύλου και η ΔΑΠ. Κατάργηση του δωρεάν συγγράμματος το υπουργείο; Κατάργηση του συγγράμματος γενικώς η ΔΑΠ και αντικατάστασή του με e-reader (μάλλον θα έχει πολλά τσάμπα e-reader να μας δώσει η ΔΑΠ). Χτύπημα των συλλόγων και των γενικών συνελεύσεων το υπουργείο; Κατάργηση συλλόγων η ΔΑΠ και προτάσεις για διεξαγωγή φοιτητικών εκλογών κάθε δύο (!) χρόνια με δικαστικούς αντιπροσώπους (!) να επιβλέπουν (βεβαίως βεβαίως!). Όλα αυτά μαζί με το σαμποτάρισμα των γενικών συνελεύσεων από την αρχή της χρονιάς και από τις δυο αυτές δυνάμεις, δείχνουν περισσότερο από κάθε άλλη στιγμή πόσο

... ANTIO!

Αχιλλέας Μήτσιος
Ιατρική ΑΠΘ

τικά δικαιώματα και αφήνουν χώρο σε συλλογικές διεκδικήσεις. Αντικαθίστανται, λοιπόν, τα πτυχία και τα επαγγελματικά δικαιώματα από τον ατομικό φάκελο προσόντων και τις πιστωτικές μονάδες. Στο πρώτο έτος θα εισαγώμαστε σε Σχολή και όχι σε Τμήμα, μετά από διαρκείς εξετάσεις θα μας επιλέγουν σε κάποιο Τμήμα όπου θα υπάρχουν και κύκλοι σπουδών (bachelor, master). Με βάση το πακέτο σπουδών που θα επιλέξει ο καθένας, τις καθημερινές επιδόσεις του, τα επί πληρωμή συνέδρια και σεμινάρια που θα παρακολουθήσει σε Ινστιτούτα δια βίου Εκπαίδευσης, θα εμπλουτίζει τον ατομικό του φάκελο. Ο ανταγωνισμός, λοιπόν, για μια κακοπληρωμένη θέση εργασίας θα είναι ανελέητος και δια βίου. Για να μην αναφέρουμε τα 1ετή και 2ετή πτυχία που ανακοινώθηκαν.

Ανεπηρέαστη δε θα μείνει ούτε η καθημερινότητα του φοιτητή. Τα προαπαιτούμενα, οι αλυσίδες μαθημάτων, οι περιορισμοί στις δηλώσεις μαθημάτων, οι συνεχείς πρόοδοι και εργασίες, η αύξηση των υποχρεωτικών ωρών, τα υποχρεωτικά αμφιθέατρα, η πιθανή κατάργηση της εξεταστικής του Σεπτεμβρίου δημιουργούν ένα ασφυκτικό κλίμα. Σε αυτές τις συνθήκες όλο και περισσότεροι θα αποθαρρύνονται και θα διακόπτουν τις σπουδές τους. Αλλά και όσοι συνεχίσουν θα έρθουν αντιμέτωποι με το νέο όριο φοίτησης (v+1 ή v+2). Οι εξοντωτικοί ταξικοί φραγμοί θα καθιστούν σχεδόν αδύνατη τη λήψη πτυχίου.

Όλα αυτά είναι αδιαμφισβήτητο πως θα ξεσηκώσουν τους φοιτητές. Άλλωστε, η δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση, τα ενιαία πτυχία με επαγγελματικά δικαιώματα, οι ανθρώπινοι ρυθμοί σπουδών αποτελούν κατακτήσεις του φοιτητικού και λαϊκού κινήματος. Και πρόσφατα, πολλές φορές οι φοιτητές τα υπερασπίστηκαν μέσα από μαζικές συνελεύσεις-καταλήψεις-διαδηλώσεις. Γι' αυτό και η κυβέρνηση θα επιχειρήσει να τελειώσει μια και καλή με το φοιτητικό κίνημα και τον συνδικαλισμό. Καταργώντας το Άσυλο με ό,τι αυτό συνεπάγεται για το φοιτητικό κίνημα και τις διαδικασίες του, αλλά και στήνοντας πειθαρχικά συμβούλια για όποιον αντιστέκεται. Η συμμετοχή σε συνελεύσεις και κινητοποιήσεις θα κοστίζει από απώλεια ενός εξαμήνου έως και διαγραφή από τη Σχολή.

Συμπερασματικά, το πανεπιστήμιο που θέλουν να φτιάξουν με τον νέο νόμο πλαίσιο είναι το πανεπιστήμιο του Μνημονίου. Το πανεπιστήμιο των ταξικών φραγμών, που δε χωρά την πλειοψηφία της νεολαίας, αλλά λίγους και εκλεκτούς. Που δεν παρέχει επαγγελματικά δικαιώματα, αλλά εμπεδώνει στη νεολαία τον ανταγωνισμό και την υποταγή. Και απέναντι σε αυτόν το νόμο-οδοστρωτήρα οι φοιτητές πρέπει να ορθώσουμε το ανάστημά μας. Μαζικοποιώντας τις Γενικές Συνελεύσεις στους Συλλόγους μας και οργανώνοντας τη δράση μας. Βροντοφωνάζοντας "ΟΧΙ στο νέο ΝΟΜΟ ΠΛΑΙΣΙΟ".

τοιράκια της πολιτικής του συστήματος είναι.

Είναι όμως η ΔΑΠ και η ΠΑΣΠ τα μόνα τσιράκια; Βεβαίως και όχι, όταν οι φοιτητές σε κάθε σχολή είναι αντιμέτωποι με τους καθηγητές. Διότι οι καθηγητές είναι αυτοί που σε ένα προηγούμενο διάστημα εφάρμοσαν την πολιτική του συστήματος στα πανεπιστήμια και οι καθηγητές εφαρμόζουν τις διατάξεις του νόμου-πλαίσιο του 2007. Έτσι και σήμερα, οι καθηγητές και οι πρυτάνεις κάνουν διάλογο με το υπουργείο και τα «βρίσκουν» σε πολλά ζητήματα της επίθεσης στη φοιτητική νεολαία, μη έχοντας τον παραμικρό ενδοιασμό. Και ας έχει μεγάλο κομμάτι της αριστεράς στα πανεπιστήμια την αυταπάτη συμπόρευσης του φοιτητικού κινήματος με το καθηγητικό κατεστημένο. Ο μόνος τρόπος να νικήσει το φοιτητικό κίνημα είναι να οργανωθεί και να μαζικοποιηθεί ανεξάρτητο από τους καθηγητές-πρυτάνεις και μακριά από τις συστημικές πολιτικές-τακτικές των ΔΑΠ και ΠΑΣΠ.

Κάλεσμα των Αγωνιστικών Κινήσεων στη νεολαία

Νίκος Χαρτζουλάκης
Μαθηματικό Ηρακλείου

Οσο περνάει ο καιρός, όλο και περισσότερο ξεπροβάλλει η πραγματική φύση του συστήματος, τα βάρβαρα και εγκληματικά χαρακτηριστικά του. Η επέμβαση στη Λιβύη αποκαλύπτει για άλλη μία φορά πως προωθούν τα αιματοβαμμένα συμφέροντά τους οι ιμπεριαλιστές. Η ελληνική κυβέρνηση, προσφέροντας γη και ύδωρ, συνδράμει ενεργά τους πατρώνες της για να μακελώσουν αυτή τη φορά το λιβυκό λαό. Παράλληλα, ακολουθώντας τις επιταγές της τρόικας, έχει κηρύξει τον πόλεμο στους εργαζόμενους, κατεδαφίζοντας κατακτήσεις και δικαιώματα. Στην εκπαίδευση βαθαίνει τους ταξικούς φραγμούς, κλείνει σχολεία και σχολές, διαλύει τα πτυχία. Καταδικάζει το λαό στη φτώχεια και αλυσοδένει τη νεολαία σε ένα μαύρο μέλλον.

Όσο περνάει ο καιρός, όλο και περισσότερο ξεπροβάλλει ο δρόμος που πρέπει να βαδίσει η νεολαία. Είναι ο μονόδρομος του μαζικού, αδιάλλακτου αγώνα.

Η νεολαία πρέπει να στοχεύσει το νέο νόμο-έκτρωμα για την εκπαίδευση. Ναβάλει φραγμό στον εκπαιδευτικό Καλλικράτη. Διότι χτυπά καθοριστικά τα δικαιώματά της σε σπουδές, δουλειά ελευθερίες.

Η νεολαία πρέπει να παλέψει πλάι-

πλάι με το λαό για την συνολική ανατροπή της βάρβαρης επίθεσης. Να γίνει ενεργό κομμάτι του αγώνα για να σπάσουν τα δεσμά της εξάρτησης. Για να σταματήσει η χώρα μας να είναι ορμητήριο φονιάδων, να κλείσουν οι βάσεις που στηρίζουν την ιμπεριαλιστική μηχανή.

Ταυτόχρονα, πρέπει να ακονίσει τα δικά της όπλα. Απέναντι στη σιδερόφρακτη καταστολή να αντιτάξει την οργανωμένη πάλη. Να ανασυγκροτήσει το φοιτητικό κίνημα σε αντιπαράθεση με τους στημένους διαλόγους του υπουργείου και της συνδιοίκησης. Κόντρα στα εμπόδια που της βάζουν εχθροί και ψεύτικοι «φίλοι». Οι σύλλογοι να ξαναγίνουν ζωντανά κύτταρα του αγώνα. Από τα αμφιθέατρα να βγουν αποφάσεις σύγκρουσης με το σύστημα και την πολιτική του.

Οι Αγωνιστικές Κινήσεις καλούν τη νεολαία να διαλέξει αυτόν το δρόμο. Να εμπνευστούμε από τις εξεγέρσεις των αραβικών λαών που με τη πάλη τους συγκλονίζουν την ανθρωπότητα. Να πάρουμε κουράγιο από τις μεγαλειώδεις διαδηλώσεις του λαού μας, από τις εστίες αντίστασης που σιγοκαίνε σε κάθε γωνιά της χώρας. Όστε να ανατρέψουμε τη βάρβαρη πολιτική του μνημονίου στην εκπαίδευση.

Καθηλικράτης... ή αλλιώς πως γκρεμίζονται τα φοιτητικά δικαιώματα

Ενας από τους βασικούς πυλώνες του νέου Νόμου Πλαίσιο είναι το κομμάτι που αφορά τις συγχωνεύσεις-καταργήσεις τμημάτων, σχολών ή και ολόκληρων ιδρυμάτων. Ειδικότερα το κείμενο διαβούλευσης για το νέο Νόμο Πλαίσιο αναφέρει. Όσων αφορά τις συγχωνεύσεις, θα υπάρξουν συγχωνεύσεις ΑΕΙ-ΤΕΙ, ολόκληρων σχολών διαφορετικών πανεπιστημίων και τεχνολογικών ιδρυμάτων και συμπύξεις τμημάτων ίδιων ή διαφορετικών ιδρυμάτων. Επίσης όσων αφορά τις καταργήσεις θα έχουμε, προσαρτήσεις τμημάτων σε άλλο ΑΕΙ ή ΤΕΙ ομοειδούς επιστημονικού αντικειμένου και καταργήσεις τμημάτων με χαμηλό δείκτη προτίμησης από υποψηφίους.

Οι συγχωνεύσεις-καταργήσεις σχολών χτυπάνε ξεκάθαρα το δικαίωμα στις σπουδές καθώς έχουν σαν στόχο το πέταγμα της νεολαίας από την τριτοβάθμια εκπαίδευση.

Στην φάση αυτή αξίζει να αναφερθούμε στην επιχειρηματολογία του υπουργείου καθώς είναι ξεκάθαρο πως όσο αγγελικά πλασμένα και αν μας τα παρουσιάζει η πραγματικότητα δεν είναι έτσι. Χαρακτηριστικά μας λένε ότι:

• Με τις συγχωνεύσεις θα βοηθηθούν τα ιδρύματα στην παραγωγή νέας γνώσης και έρευνας. Για ποια νέα γνώση και έρευνα μας μιλάνε σε

μία χώρα που είναι πλήρως αποβιομηχανισμένη και με μηδενική παραγωγή.

• Οι συνενώσεις των ιδρυμάτων και των τμημάτων τους θα διευρύνουν τις επιλογές των φοιτητών. Για τις επιλογές ποιών φοιτητών μας λένε αφού το μεγαλύτερο κομμάτι της νεολαίας δεν θα έχει πρόσβαση στην τριτοβάθμια εκπαίδευση και από την άλλη η επιλογή έτσι και αλλιώς δεν θα είναι δική μας. Χαρακτηριστικό είναι ότι πριν ακόμα ανακοινωθεί ο νόμος έχουν ανακοινώσει μείωση εισακτέων κατά 30%.

• Με τις συγχωνεύσεις των σχολών θα δημιουργηθούν πιο ισχυρά πτυχία. Το λιγότερο που μπορούμε να πούμε πάνω σε αυτό είναι ότι είναι μια κοροϊδία αφού με τον νέο νόμο τα πτυχία πολυδιασπώνται και δημιουργούνται πτυχία πολλών ταχυτήτων. Εξάλλου το μόνο δυνατό πτυχίο είναι αυτό που έχει δικαιώματα και δίνει προοπτική για δουλειά με αξιοπρέπεια, όμως τίποτα από αυτά δεν συμβαίνει και ούτε πρόκειται να συμβεί.

Πώς όμως φτάσαμε στην σημερινή μορφή του Πανεπιστημίου; Αυτό είναι αποτέλεσμα πολλών αγώνων του λαού και της νεολαίας που διεκδικούσαν δικαιώματα στην παιδεία. Έτσι το σύστημα αναγκάστηκε να ανοίξει της πύλες του πανεπιστημίου και να φτιά-

ξει νέα ιδρύματα για να μπορέσει να διοχετεύσει κάπου όλες αυτές τις μάζες και να ελέγξει την οργή τους. Επίσης υπήρξε και η ανάγκη από το ίδιο το σύστημα να στελεχώσει και την παραγωγή του. Τώρα λοιπόν που δεν υπάρχει ένα ισχυρό κίνημα που να πιέζει για δικαιώματα αλλά και που το ίδιο το σύστημα βρίσκεται σε κρίση, χωρίς καμιά δυνατότητα ανάπτυξης της παραγωγής εξαιτίας και του εξαρτημένου χαρακτήρα της

χώρας προσπαθεί να κλείσει τις σχολές που είτε δεν έχει ανάγκη η παραγωγή είτε συνολικά το ίδιο το σύστημα. Δεν θεωρούμε ότι η προηγούμενη κατάσταση είναι η ιδανική, εξάλλου δεν μπορεί να υπάρξει φιλολαϊκή παιδεία στον καπιταλισμό, αλλά είναι σίγουρο ότι η νέα κατάσταση είναι πολύ χειρότερη.

Αυτό που πιστεύουμε είναι πως το ζήτημα είναι ένα, δηλαδή το σύστημα προσπαθεί να πετάξει την νεολαία έξω

Το δωρεάν βιβλίο δεν χωρά στο πανεπιστήμιο του Μνημονίου

Μάριος Ασημινάκης
Πολυτεχνείο Κρήτης

Το κεφάλαιο και ο ιμπεριαλισμός θέλουν να μας τσακίσουν κάθε δικαίωμα. Ετοιμάζουν ένα πανεπιστήμιο ακόμα πιο ταξικό, όπου η λέξη «δωρεάν» θα είναι μόνο ανάμνηση. Το δωρεάν βιβλίο είναι μια κατάκτηση που δεν χωράει σε αυτό το πανεπιστήμιο. Θέλουν να ξεμπερδέουν με αυτό

το «κατάλοιπο». Για αυτό το χτυπάνε με κάθε ευκαιρία.

Το πρώτο χτύπημα στο δωρεάν βιβλίο ήρθε με τον νόμο-πλαίσιο της Γιαννάκου. Μέχρι τότε, κάθε μάθημα είχε από ένα σύγγραμμα, το οποίο παίρναμε δωρεάν.

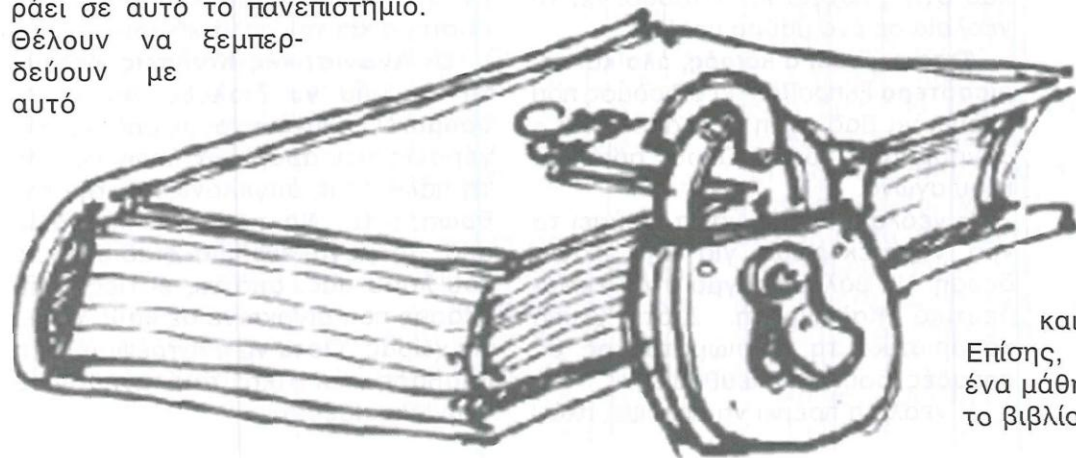
Αυτός ο νόμος έφερε το πολλαπλό σύγγραμμα, με βάση το οποίο ο καθηγητής έχει δικαίωμα να βάλει ύλη από πολλά βιβλία. Δωρεάν όμως, δικαιούμαστε μόνο ένα.

Επίσης, αν αλλάξει η ύλη σε ένα μάθημα που έχουμε πάρει το βιβλίο, το βιβλίο που θα κα-

λύπτει την καινούρια ύλη θα πρέπει να το πληρώσουμε. Τέλος, μην ξεχνάμε την υπερβολική καθυστέρηση μέχρι να πάρουμε τα βιβλία στα χέρια μας.

Το μαύρο τοπίο που έφερε ο προηγούμενος νόμος ήρθε να ενισχύσει φέτος ο «Εύδοξος». Αρχικά παρουσιάστηκε σαν κάτι που διόρθωνε την καθυστέρηση μέχρι να πάρουμε τα βιβλία. Πράγματι, την πρώτη φορά που εφαρμόστηκε αυτό το μέτρο τα βιβλία δεν άργησαν. Γι' αυτό όμως δεν ενδιαφέρονται. Εξάλλου, αυτό το εξάμηνο τα βιβλία καθυστερούν. Ο πραγματικός τους σκοπός φάνηκε με την πρόσφατη εγκύκλιο του υπουργείου. Με βάση αυτή την εγκύκλιο, αν ένα σύγγραμμα αποτελείται από τόμους, θα δικαιούμαστε δωρεάν μόνο τον έναν και θα πληρώνουμε τους υπόλοιπους. Εκτός απ' αυτό, υποχρεώνει φοιτητές να επιστρέψουν κάποια βιβλία με την απειλή των πειθαρχικών και της διαγραφής από τον «Εύδοξο».

Δεν τελειώνουν όμως εδώ! Η Διαμαντοπούλου

Νίκος Ντέκας
Νίκος Κουφάκης
ΣΤΕΦ ΤΕΙ Πειραιά

**Οι συγχωνεύσεις-καταργήσεις
σχολών χτυπάνε ξεκάθαρα
το δικαίωμα στις σπουδές καθώς
έχουν στόχο το πέταγμα
της νεολαίας
από την τριτοβάθμια εκπαίδευση**

από τα πανεπιστήμια χωρίς κανένα δικαίωμα φτιάχνοντας το πανεπιστήμιο των λίγων και εκλεκτών. Γιατί ένας άνθρωπος που έχει πτυχίο διεκδικεί και περισσότερα δικαιώματα και άρα αυξάνεται και η πίεση που δέχεται το σύστημα. Έτσι προσπαθεί να τους κόψει τον δρόμο προς το πτυχίο. Γι' αυτό και πάνω στις συγχωνευμένες σχολές θα πατήσει και το νέο σύστημα εισαγωγής με το προπαρασκευαστικό έτος με έντονη εντατικοποίηση και τη μείωση των εισακτέων ορθώνοντας ακόμα περισσότερους ταξικούς φραγμούς στα παιδιά των χαμηλότερων κοινωνικών και οικονομικών στρωμάτων. Επίσης οι καταργήσεις των σχολών είναι ένα πολύ μεγάλο χτύπημα για τα πτυχία γιατί οι πτυχιούχοι μιας σχολής που έχει καταργηθεί θα έχουν στα χέρια τους ένα άχρηστο χαρτί.

Βάση των παραπάνω θεωρούμε ότι το κυρίαρχο ζήτημα είναι το πολιτικό, δηλαδή η κατάργηση του δικαιώματος στις σπουδές. Γι' αυτό οι φωνές που μιλάνε με οικονομικούς όρους για προϋπολογισμούς και χρηματοδότηση αποπροσανατολίζουν το κίνημα, αφού μια αύξηση της χρηματοδότησης δεν οδηγεί και σε αύξηση των δικαιωμάτων.

Οι συγχωνεύσεις-καταργήσεις λοιπόν μπορούν να αποτελέσουν αιχμή για το φοιτητικό κίνημα. Να μην επιτρέψουμε να γίνει καμία συγχώνευση η κατάργηση σχολής όπως και να αντιπαρατεθούμε σε όλα τα αντιεκπαιδευτικά και αντιλαϊκά μέτρα με στόχο την ανατροπή τους αλλά και συνολικά την ανατροπή της επίθεσης στα δικαιώματα μας.

έχει ήδη δηλώσει τη συνέχεια. «Στόχος είναι τα συγγράμματα και οι σημειώσεις να δίνονται ηλεκτρονικά», είπε. Στην πραγματικότητα, εξήγγειλε την κατάργηση του δωρεάν βιβλίου. Η στόχευσή τους είναι ξεκάθαρη. Όσα λέγονται περί «νέων τεχνολογιών», «προστασίας του περιβάλλοντος» κ.λπ., έχουν σκοπό να κρύψουν αυτή την πραγματικότητα. Σ' αυτή την κατεύθυνση κινείται ο «Εύδοξος» και η εγκύκλιος του υπουργείου. Αυτή την κατεύθυνση, ανάμεσα στα άλλα, φιλοδοξεί να ενισχύσει ο νέος νόμος-πλαίσιο.

Εμείς πρέπει να έχουμε ξεκάθαρο ότι η επίθεση στο δωρεάν βιβλίο είναι κομμάτι της συνολικότερης επίθεσης στα δικαιώματά μας. Απέναντι σε αυτό έχουμε το χρέος, να προτάξουμε τον αγώνα μας ενάντια στην κατάργηση του δωρεάν βιβλίου, για την υπεράσπιση του δικαιώματος μας σε δωρεάν σπουδές! Να παλέψουμε για να ανατραπεί αυτή η πολιτική!

Το κίνημα δεν τρομοκρατείται

Αλέξης Μαχαίρας

«**Π**ειθαρχικό παράπτωμα συνιστά η παραβίαση των κείμενων διατάξεων, ιδίως της νομοθεσίας για τα ΑΕΙ, και των αποφάσεων των οργάνων των Ιδρυμάτων, όσο και η παράβαση των κανόνων συμπεριφοράς που πρέπει να επιδεικνύουν τα μέλη της ακαδημαϊκής κοινότητας ώστε να μη διαταράσσεται η λειτουργία και να μη θίγεται το κύρος του Πανεπιστημίου και των λειτουργιών του, για δε τους προπτυχιακούς και μεταπτυχιακούς φοιτητές ή σπουδαστές και υποψήφιους διδάκτορες η παραβίαση εκ μέρους τους της κείμενης νομοθεσίας» (άρθρο 18 - Πειθαρχικά Παραπτώματα).

Με βάση αυτό το άρθρο του «Πρότυπου Γενικού Εσωτερικού Κανονισμού Λειτουργίας» που ισχύει από το 2009 για τις σχολές, ο πρύτανης του τμήματος ηλεκτρολόγων μηχανικών του πανεπιστημίου Πατρών επέβαλε ποινή σε 2 φοιτητές του για «διατάραξη/ διακοπή της γενικής συνέλευσης του τμήματος». Η ποινή που επιβλήθηκε είναι με αναστολή και αναστέλλει την φοιτητική τους ιδιότητα για ένα εξάμηνο.

Δεν είναι πρώτη φορά που ακούμε από το καθηγητικό κατεστημένο και τις δεξιές παρατάξεις απειλές σε ανιστερές δυνάμεις που δεν συμμορφώνονται και εμποδίζουν την «καλή»

λειτουργία του πανεπιστημίου. Όμως αυτή τη φορά, ο νόμος-πλαίσιο τους δίνει τη δυνατότητα να ποινικοποιούν όποια αντίσταση και διαμαρτυρία μπαίνει εμπόδιο στις σαρωτικές αλλαγές που επιβάλουν στη τρίτη βαθμίδα.

Η οργανωμένη πάλη του φοιτητικού κινήματος και οι διαδικασίες του, οι αγωνιστικές αποφάσεις των συλλόγων και ο ελεύθερος συνδικαλισμός μπαίνουν φρένο σε ό,τι ετοιμάζει το υπουργείο για τις σχολές. Η κυβέρνηση θέλει να καταργήσει την ελευθερία και την ανεξαρτησία του φοιτητικού κινήματος. Αυτό είναι που φοβάται, αυτό είναι που πρέπει να υπερασπιζόμαστε στις σχολές και στις συνελεύσεις.

Με το νέο νόμο-πλαίσιο προ των πυλών, η κυβέρνηση οχυρώνεται πίσω από την αντιδραστικοποίηση του πανεπιστημίου, με το άσυλο να τίθεται υπό αμφισβήτηση και το συνδικαλιστικό κίνημα να βαφτίζεται «ταραξίας».

Για μας είναι αναγκαία η ανασυγκρότηση του φοιτητικού και σπουδαστικού κινήματος, το ζωντάνεμα των διαδικασιών μας και η υπεράσπιση των ελευθεριών μας. Αυτά τα όπλα έχει το φοιτητικό κίνημα, με αυτά χτίζει μαζικό μέτωπο αντίστασης, με αυτά τα όπλα αγωνίζεται, με αυτά τα όπλα νικάει.

Επιχειρηματικό πανεπιστήμιο Οι αδιέξοδες λογικές αποτελούν τροχοπέδη για το κίνημα

Στράτος Κατσένης
ΑΣΟΕΕ

Οσο η επίθεση του συστήματος ξεδιπλώνεται, όλες οι δυνάμεις που αναφέρονται στην αριστερά προσπαθούν να αναλύσουν το χαρακτήρα και τους στόχους της. Οι περισσότερες από αυτές τις δυνάμεις, μην μπορώντας να καταλάβουν τα χαρακτηριστικά του συστήματος, καταλήγουν σε (όχι και τόσο νέες) αναλύσεις, που περισσότερο αποπροσανατολίζουν παρά βοηθάνε το κίνημα. Εγκλωβισμένες σε ιδεολογικές απόψεις που καταρρίπτονται από την ίδια την πραγματικότητα, φτάνουν σε συμπεράσματα που καμιά σχέση δεν έχουν με τα όσα επιχειρούνται σήμερα από το σύστημα. Ένα τέτοιο συμπέρασμα είναι και η αλλαγή του χαρακτήρα της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης με την μετατροπή της σε επιχειρηματική.

Τι είναι το επιχειρηματικό πανεπιστήμιο

Σύμφωνα με τις απόψεις που κυκλοφορούν, τα νέα μέτρα που έχουν ψηφιστεί, αλλά και αυτά που προωθούνται από την κυβέρνηση και το σύστημα, έρχονται να αλλάξουν ριζικά τον ρόλο του πανεπιστημίου στην χώρα. Συγκεκριμένα, θεωρούν ότι η τριτοβάθμια εκπαίδευση φεύγει από τα χέρια του κράτους και αναλαμβάνουν τον έλεγχο της οι επιχειρήσεις και οι ιδιώτες. Πιστεύουν ότι η επιστήμη και η γνώση γίνονται πλέον άμεσες παραγωγικές δυνάμεις. Το πανεπιστήμιο γίνεται επιχείρηση (Πανεπιστήμιο ΑΕ) και αλλάζει φύση και χαρακτήρα, περνάει από την εκπαιδευτική διαδικασία καθαρά στην παραγωγή έρευνας, η οποία θα αποφέρει άμεσα και μεγάλα κέρδη. Με βάση αυτό, οι φοιτητές και μέρος του διδακτικού προσωπικού μετατρέπονται σε... εργάτες από τους οποίους το κεφάλαιο καρπώνεται υπεραξία. Έτσι, οι φοιτητές και οι σπουδαστές δεν εντάσσονται πια στο κοινωνικό εκείνο στρώμα που θα επανδρώσει αργότερα την παραγωγή, αλλά γίνονται μέρος της εργατικής τάξης και βιώνουν άμεσα την εκμετάλλευση.

Ποιος είναι ο ρόλος της εκπαίδευσης

Πριν απαντήσουμε συγκεκριμένα στα σημεία που βάζει αυτή η άποψη, θεωρούμε χρήσιμο να ξαναδούμε το

ρόλο της εκπαίδευσης στο σημερινό σύστημα. Η εκπαίδευση, λοιπόν, στο καπιταλιστικό σύστημα εξυπηρετεί δύο συγκεκριμένους σκοπούς:

α) την προετοιμασία ενός δυναμικού για να ενταχθεί αργότερα στις διάφορες θέσεις της παραγωγής και της διοίκησης. Εκπαιδεύουν τη νεολαία για να αποτελέσει τα αυριανά ανώτερα και μεσαία στελέχη, αλλά και τους αυριανούς ανειδίκευτους και ειδικευμένους εργάτες, αναπαράγοντας την κοινωνική διαστρωμάτωση.

β) αναπαράγει την κυρίαρχη ιδεολογία του καπιταλισμού, μαθαίνοντας στην νεολαία, από την παιδική ακόμα ηλικία, όλες εκείνες τις ιδέες, τις αξίες, τη θρησκεία και την Ιστορία που συμβάλλουν στην επιβολή του συστήματος πάνω στον λαό.

Με βάση αυτά, είναι μάλλον αδύνατο για το σύστημα να αφήσει την εκπαιδευτική διαδικασία να περάσει από τα χέρια του κράτους σε κάποια μεμονωμένη επιχείρηση ή ιδιώτη.

Πατί η ανάληψη του επιχειρηματικού πανεπιστημίου δεν έχει καμία σχέση με την πραγματικότητα

Από όπου και να πιάσεις αυτήν την άποψη, γίνεται εύκολα αντιληπτό ότι βρίσκεται πέρα για πέρα στον αέρα. Αλλά ας ξεκινήσουμε από τον πυρήνα της, δηλαδή το κέρδος που θα έχουν οι ιδιώτες από την εισοδό τους στα πανεπιστήμια. Ένα πρώτο συμπέρασμα βγαίνει αν αναλογιστεί κάποιος το κόστος ενός πανεπιστημίου. Το χρηματικό κεφάλαιο που θα χρειαστεί κάποιος για να βρει την γη, να χτίσει και να συντηρήσει τα κτίρια, να αγοράσει και να ανανεώνει την υλικοτεχνική υποδομή, αλλά και να πληρώνει τους καθηγητές, την καθαριότητα και συνολικά το διοικητικό προσωπικό που απαιτείται, μόνο κέρδος δεν μπορεί να επιφέρει, όσο υψηλά και να είναι τα διδάκτρα που θα επιβάλλει στους σπουδαστές και οι χορηγίες. Το ίδιο απαγορευτική θα είναι ως επένδυση και η ανάληψη από κάποια επιχείρηση ενός ήδη υπάρχοντος πανεπιστημίου, μιας και το κόστος και σ' αυτήν την περίπτωση θα είναι τεράστιο. Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν υπάρχουν περιπτώσεις στις οποίες κάποιος ιδιώτης ανέλαβε την λειτουργία ενός ιδρύματος,

αλλά αυτό έχει πολύ συγκεκριμένα όρια. Πρώτον, πουθενά στον κόσμο το ποσοστό που πηγαίνει στην ιδιωτική εκπαίδευση δεν ξεπερνάει κατά πολύ το 5% της σπουδάζουσας νεολαίας. Δεύτερον, ακόμα και σε αυτές τις περιπτώσεις, δεν υπάρχει κέρδος για τις επιχειρήσεις. Τρίτον, μιλάμε για περιορισμένο αριθμό ιδρυμάτων, τα οποία δεν επηρεάζουν το χαρακτήρα και τη φύση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, αφού και πάλι το κράτος είναι αυτό που αποφασίζει για το πού και πώς θα σπουδάσει η νεολαία. Αν δε, εξετάσουμε τα ιδιωτικά ιδρύματα που υπάρχουν στην Ελλάδα, θα βρούμε την μεταλκευτική σούπα, όπου πετάει το σύστημα τους «κομμένους» από το πανεπιστήμιο και σε καμία περίπτωση δεν δίνουν ίσης αξίας πτυχία.

Ένα άλλο ζήτημα σχετικά με αυτήν την άποψη, έχει να κάνει με την έρευνα. Η έρευνα από μόνη της δεν αποτελεί άμεση παραγωγική δύναμη. Αυτό που αποτελεί παραγωγική δύναμη είναι η τεχνολογική εφαρμογή της έρευνας και αυτή εφόσον ενταχθεί στην παραγωγική διαδικασία και μπορέσει να αυξήσει την υπεραξία που καρπώνεται ο κεφαλαιοκράτης. Τέτοιου είδους έρευνα γίνεται σε συγκεκριμένα ερευνητικά κέντρα (και με άκρα μυστικότητα λόγω της κατασκοπίας ανάμεσα στις επιχειρήσεις) και όχι στα πανεπιστήμια, όπου η τριτογενής έρευνα που γίνεται (και είναι ανοιχτή σε όλους), τις περισσότερες φορές δεν εντάσσεται στην παραγωγή. Ακόμα όμως και αυτού του είδους η έρευνα γίνεται σε περιορισμένεςσχόλες, απασχολώντας πολύ μικρό ποσοστό φοιτητών, χωρίς αυτό να είναι ικανό να αλλάξει τον χαρακτήρα του πανεπιστημίου. Άλλωστε, τι είδους έρευνα γίνεται σε σχολές όπως η φιλοσοφική, η θεολογική, ή Κοινωνιολογία κ.ά.; Με βάση τους όρους των επιχειρήσεων (ζήτηση), αυτές οι σχολές θα έπρεπε να κλείσουν, αλλά μένουν γιατί (όπως ειπώθηκε και παραπάνω) αποτελούν βασικά στοιχεία για την επιρροή και την επιβολή του συστήματος πάνω στον λαό.

Πιάνοντας συγκεκριμένα τα στοιχεία του ελληνικού καπιταλισμού, ιδιαίτερα στη σημερινή εποχή, σε ποια ακριβώς παραγωγή θα ενταχθεί αυτή η έρευνα; Σε ποια παραγωγή θα ενσωματωθεί, όταν η εξαρτημένη ελληνική αστική τάξη όχι μόνο αδυνατεί να σχε-

διάσει την παραγωγή της (αυτή ορίζεται από τους ιμπεριαλιστές), αλλά ακόμα και αυτή που είχε, έχει διαλυθεί από τη χρόνια αποβιομηχάνιση και το ξεκλήρισμα του αγροτικού τομέα της χώρας;

Αν παρ' όλα αυτά δεχτούμε ότι το πανεπιστήμιο αλλάζει τώρα χαρακτήρα για να εξυπηρετήσει πλέον τα συμφέροντα του κεφαλαίου, ποια συμφέροντα εξυπηρετούσε μέχρι σήμερα; Μπορεί, άραγε, η εκπαίδευση να είναι φιλολαϊκή μέσα στον καπιταλισμό;

Τι πραγματικά συμβαίνει σήμερα

Αυτό που συντελείται σήμερα στην τριτοβάθμια εκπαίδευση είναι η δημιουργία του πανεπιστημίου των λίγων κι εκλεκτών. Ενός πανεπιστημίου όπου δεν θα έχουν θέση τα παιδιά των φτωχότερων οικονομικών και κοινωνικών στρωμάτων. Θέλουν να καταργήσουν κάθε δικαίωμα της σπουδάζουσας νεολαίας και να μας προετοιμάσουν για το μαύρο μέλλον που μας περιμένει στην αγορά εργασίας. Αν αλλάζει κάτι στην εκπαίδευση (που αλλάζει και μάλιστα σημαντικά), γίνεται στην κατεύθυνση της εναρμόνισης της εκπαίδευσης στην παραγωγή, όπου το σύστημα θέλει να διαγράψει την λέξη δικαίωμα από το λεξιλόγιο του λαού.

Όταν ο στόχος ξεφεύγει από την πραγματικότητα

Πέρα από το ζήτημα της ιδεολογικής αντιπαράθεσης με τέτοιες απόψεις, η ουσιαστικότερη πλευρά είναι να ανοίξει η συζήτηση γύρω από τους στόχους που καλούν οι δυνάμεις τον κόσμο να αγωνιστεί. Είναι τελείως διαφορετικό να βάζεις ως στόχο την ανατροπή της επίθεσης που βάζει νέους ταξικούς φραγμούς και μας πετάει μαζικά έξω από την εκπαίδευση και άλλο το να καλείς να ανατραπεί η αλλαγή του χαρακτήρα του πανεπιστημίου σε επιχείρηση. Κόντρα στον αποπροσανατολισμό και την απογοήτευση που σπέρνουν στον κόσμο αυτές οι απόψεις, η νεολαία πρέπει να βγει στο προσκήνιο και να διεκδικήσει το μέλλον της, ανατρέποντας το τσάκισμα των δικαιωμάτων της στις σπουδές, τη δουλειά και τις δημοκρατικές ελευθερίες.

Όχι στην Οδύσσεια του λιβυκού λαού

Δημήτρης Κωνσταντίνου
Φυσικό Αθήνας

«**Α**υγή της Οδύσσειας» ονόμασαν οι ιμπεριαλιστές την επίθεση στη Λιβύη. Ίσως να είναι και ο πιο ειλικρινής τίτλος επιχείρησης που έχει δοθεί ποτέ, γιατί **το μόνο βέβαιο είναι ότι ξεκινάει μία νέα Οδύσσεια για το λαό της Λιβύης.**

Αντίστοιχες δόθηκαν «ανθρωπιστικές επιχειρήσεις» έχουμε ζήσει πολλές φορές στο παρελθόν. Από τη Γιουγκοσλαβία και το Ιράκ, μέχρι την Παλαιστίνη και το Αφγανιστάν. Ο λαός έχει μάθει το αποτέλεσμα όλων αυτών των επεμβάσεων. Σφαγές αμάχων, λεηλασίες, κομμάτιασμα χωρών, εκμετάλλευση των λαών και γενική ερήμωση του τόπου. Είναι τουλάχιστον υποκριτικό, για να μην πούμε χυδαίο, το επιχείρημα ότι η επίθεση γίνεται για τη σωτηρία του λαού και την «απελευθέρωσή» του από το τυραννικό καθεστώς του Καντάφι. **Τα κοράκια του ιμπεριαλισμού ποτέ δε νοιάστηκαν για τίποτε άλλο πέρα από το δικό τους όφελος.** Μήπως σε άλλα μέρη του κόσμου δεν στηρίζουν ακόμα πιο καταπιεστικά καθεστώτα; Μήπως και ο Καντάφι δεν είχε για χρόνια τη στήριξή τους; Το μόνο που θέλουν τώρα είναι η καταλήστευση των χωρών και από πλευράς ορυκτού πλούτου και από πλευράς εργατικής δύναμης. Είναι δελεαστικό γι' αυτούς το πετρέλαιο, το φυσικό αέριο και η στρατηγικής σημασίας θέση της Λιβύης.

Είναι πολύ σημαντικό για τις λείανες του ιμπεριαλισμού να ελέγξουν την κατάσταση στις αραβικές χώρες, που βλέπουν ότι τα δεδομένα που είχαν μέχρι πρότινος έχουν πάρει άλλη τροπή. Τρέμουν μπροστά στο λαϊκό παράγοντα που εξεγείρεται και ανατρέπει ανδρείκελα-ηγέτες που λειτουργούσαν για δικό τους όφελος. Η μέχρι τώρα «ηρεμία» που επικρατούσε στις αραβικές χώρες δεν ισχύει. **Οι λαοί εξεγείρονται και διεκδικούν ό,τι τους στερούν.** Αγώνίζονται για τα δικαιώματά τους και είναι διατεθειμένοι ακόμα και να θυσιάσουν γι' αυτά. Αυτό έγινε και στην Τυνησία, την Αίγυπτο, το Μπαχρέιν και σε πολλές άλλες αραβικές χώρες. Ο λαός δε δέλιασε μπροστά στις σφαίρες των τυράννων του, αλλά συνέχισε να διαδηλώνει και να μαζικοποιεί τις συγκεντρώσεις του. Χαρακτηριστικό είναι το γρήγορο άπλωμα των εξεγέρσεων στις χώρες αυτές. Φαίνεται ότι οι λαοί αντιστέκονται και δεν δέχονται τη βαρβαρότητα του συστήματος!

Παρ' όλα αυτά, διαφορετικά χαρακτηριστικά έχουν οι εξεγέρσεις από χώρα σε χώρα και διαφορετικά θα πρέπει να ερμηνευθεί το καθετί. Ειδικότερα στη Λιβύη, χαρακτηριστικό είναι το γρήγορο πέρασμα από τις αντικαθεστωτικές διαδηλώσεις στην ένοπλη

πάλη. Επιπλέον, στη συγκεκριμένη χώρα υπάρχουν και ιδιομορφίες, όπως ότι δεν υπάρχει έντονη εθνική συγκρότηση και εμφανίζονται έντονες φυλετικές διακρίσεις. Ιδιαίτερη ή και προδοτική θα λέγαμε τη στάση κάποιων ηγετών της αντιπολίτευσης που ζητούσαν τη στήριξη ξένων δυνάμεων. Ειδικά όταν αυτές οι δυνάμεις έχουν χύσει ποτάμια αίματος άλλων αραβικών λαών (Παλαιστίνη, Ιράκ). Πάνω σ' αυτό στηρίχτηκαν και βρήκαν ευκαιρία τα ξένα αρπακτικά, που για να πάρουν το πάνω χέρι απέναντι στους άλλους ιμπεριαλιστές στο **μαραθώνιο επαναποικιοποίησης του κόσμου** έσπευσαν να δώσουν «χείρα βοηθείας». Γνωρίζουν πολύ καλά ότι μόνο έτσι θα ξεπεράσουν την κρίση τους και θα δημιουργήσουν νέα δεδομένα στο παγκόσμιο γι' αυτούς παζλ.

Οι αντιθέσεις τους φάνηκαν έντονα στο ζήτημα της Λιβύης. Είναι δεδομένο ότι όλοι τους θα ήθελαν να έχουν το πάνω χέρι απέναντι στους ανταγωνιστές τους, αλλά η στάση τους έχει να κάνει με τα συμφέροντα και τις επιδιώξεις τους, τις στρατιωτικές, τις οικονομικές και τις πολιτικές τους δυνατότητες, αλλά και τον τρόπο που μπορούν να αντιμετωπίσουν τις εκάστοτε καταστάσεις.

Έτσι, είδαμε ότι το πάνω χέρι και τον πρωταγωνιστικό ρόλο σε πρώτη φάση τον είχε η Γαλλία, με τη στήριξη της Αγγλίας. Παρ' ότι η Γαλλία, από οι-

κονομικής άποψης, υστερούσε ένα προηγούμενο διάστημα έναντι της Γερμανίας σε θέματα που αφορούν την κατά τα άλλα Ενωμένη Ευρώπη, έσπευσε πρώτη να «βοηθήσει» (ή για να είμαστε ακριβείς να αιματοκυλήσει) το λιβυκό λαό.

Είναι φανερό η προσπάθεια της Γαλλίας να έχει ξανά πρωταγωνιστικό ρόλο, ειδικά σε χώρες που αποτελούν παλιές της αποικίες. Ως μια ιμπεριαλιστική χώρα, αρπάζει κάθε ευκαιρία να επιβληθεί στους ανταγωνιστές της. Άλλωστε, σε αντίθεση με τη Γερμανία που μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο δεν διαθέτει στρατό, έχει τη στρατιωτική υπεροχή στην Ευρώπη και διαθέτει πυρηνικά. Δεν είναι τυχαία άλλωστε η στάση που είχε κρατήσει στον πόλεμο του Ιράκ, μη δεχόμενη να υποταχθεί και να πολεμήσει για όφελος των ανταγωνιστών της.

Από την άλλη, η Αγγλία έχει πλούσια ιστορία στην αποικιοκρατία και έχει συνάψει συμφωνία με τη Γαλλία σε στρατηγικό και πυρηνικό πεδίο.

Πρώτοι έσπευσαν επίσης να βοηθήσουν και άλλες χώρες όπως ο Καναδάς, η Δανία, το Κατάρ και τα Αραβικά Εμιράτα, ευελπιστώντας κι αυτοί να αρπάξουν κανένα ξεροκόμματο από την επίθεση.

Παθητική ή μάλλον αρνητική στάση κράτησαν η Ρωσία και η Κίνα, μη δεχόμενες να μείνουν απ' έξω από το πολύ καλά στημένο παιχνίδι που

εξελίσσεται στη χώρα του «μεγάλου Μαγκρέμπ». Εξίσου αρνητική στάση κράτησε ο Αραβικός Σύνδεσμος, φοβούμενος γενικευμένες λαϊκές εξεγέρσεις στις Αραβικές χώρες με αντιπολεμικό-αντιιμπεριαλιστικό περιεχόμενο.

Αυτά που διακυβεύονται στη Λιβύη, σε καμία περίπτωση δε θα άφηναν απ' έξω τους μεγαλύτερους σφαγείς της ανθρωπότητας, τους Αμερικάνους. Τα πολλά ανοιχτά μέτωπα, όπως και οι ανταγωνισμοί στο εσωτερικό των ΗΠΑ, οδήγησαν στο να μην έχουν σε πρώτη φάση ενεργό ρόλο στην περιοχή, αλλά τελικά, όπως η ίδια η ιστορία μας έχει δείξει τα αμερικάνικα γεράκια δράττουν την ευκαιρία και πρωτοστατούν σε τέτοια εγκλήματα. Αυτό άλλωστε έγινε και στη Γιουγκοσλαβία.

Αηδιαστική είναι και η στάση της Ελλάδας, που με την πρώτη ευκαιρία έσπευσε να δηλώσει συμμετοχή και στήριξη στη σφαγή. Δεν έφτανε το ξεζούμισμα του λαού από τους μηχανισμούς των ιμπεριαλιστών (ΔΝΤ-ΕΕ-ΕΚΤ), τώρα καλείται να στηρίξει τις επεμβάσεις τους. Λένε πως δεν υπάρχουν λεφτά και γι' αυτό ζούμε κι εμείς τη δική μας Οδύσσεια με τα απανωτά Μνημόνια, αλλά λεφτά για τον πόλεμο στη Λιβύη έχουμε!

Μετά την περιβόητη φράση «Ευχαριστούμε τους φίλους μας τους Αμερικάνους», τη διάθεση της Θεσσαλονίκης για ΝΑΤΟϊκά στρατεύματα στον πόλεμο της Γιουγκοσλαβίας, τώρα η κυβέρνηση παρέχει γη, θάλασσα και αέρα στους ιμπεριαλιστές για τη δολοφονική επίθεση στη Λιβύη. **Όλοι οι λαοί της Μεσογείου έχουν έναν κοινό αδίστακτο δυνάστη! Τον ιμπεριαλισμό!**

Κανείς δεν μπορεί και δεν πρέπει να στηρίξει ούτε τον Καντάφι, ούτε και κανέναν τύραννο. Όμως όλοι οι λαοί θα πρέπει να αντισταθούν σε οποιαδήποτε επέμβαση, οποιουδήποτε ιμπεριαλιστή. Ο κάθε λαός μπορεί να επιλέξει τι θέλει και μπορεί να βρει τον τρόπο να το κάνει. Οι λαοί δεν έχουν ανάγκη από προστάτες! **Αρκετά μας έχουν «προστατέψει»! Αρκετό αίμα έχουν χύσει!**

Όπως όταν αποκαλυφθεί η σαπίλα του καπιταλισμού, θα ενισχυθεί η εργατική τάξη, έτσι και η αντιιμπεριαλιστική πάλη είναι αυτή που μπορεί να ενώσει όλους τους λαούς, αποκαλύπτοντας τον κοινό εχθρό. Γιατί έτσι θα ξεγυμνωθούν τα στηρίγματα της αστικής τάξης και η ίδια η αστική τάξη!

Οι εξεγέρσεις στον αραβικό κόσμο δεν είναι παρελθόν και, ανεξαρτήτως του αποτελέσματος, είναι σίγουρο ότι τίποτα δε θα είναι όπως πριν.

Ντόμινο ελπίδας... στις αραβικές χώρες

Τι γίνεται όταν κάποιος παλεύει για δημοκρατικές ελευθερίες;
Τι γίνεται όταν κάποιος αγωνίζεται για τα δικαιώματά του;
Τι γίνεται όταν κάποιος θυσιάζει τη ζωή του για τη ζωή;
Τι γίνεται όταν κάποιος υποφέρει από ένα τυραννικό καθεστώς;
Την απάντηση θα μπορούσαν να μας τη δώσουν οι λαοί με τις εξεγέρσεις τους.
Εξεγέρσεις-ντόμινο σε μια σειρά από αραβικές χώρες όπως η Αλγερία, το Ομάν, το Μπαχρέιν, η Υεμένη, η Αίγυπτος, η Λιβύη, η Τυνησία...

Τυνησία

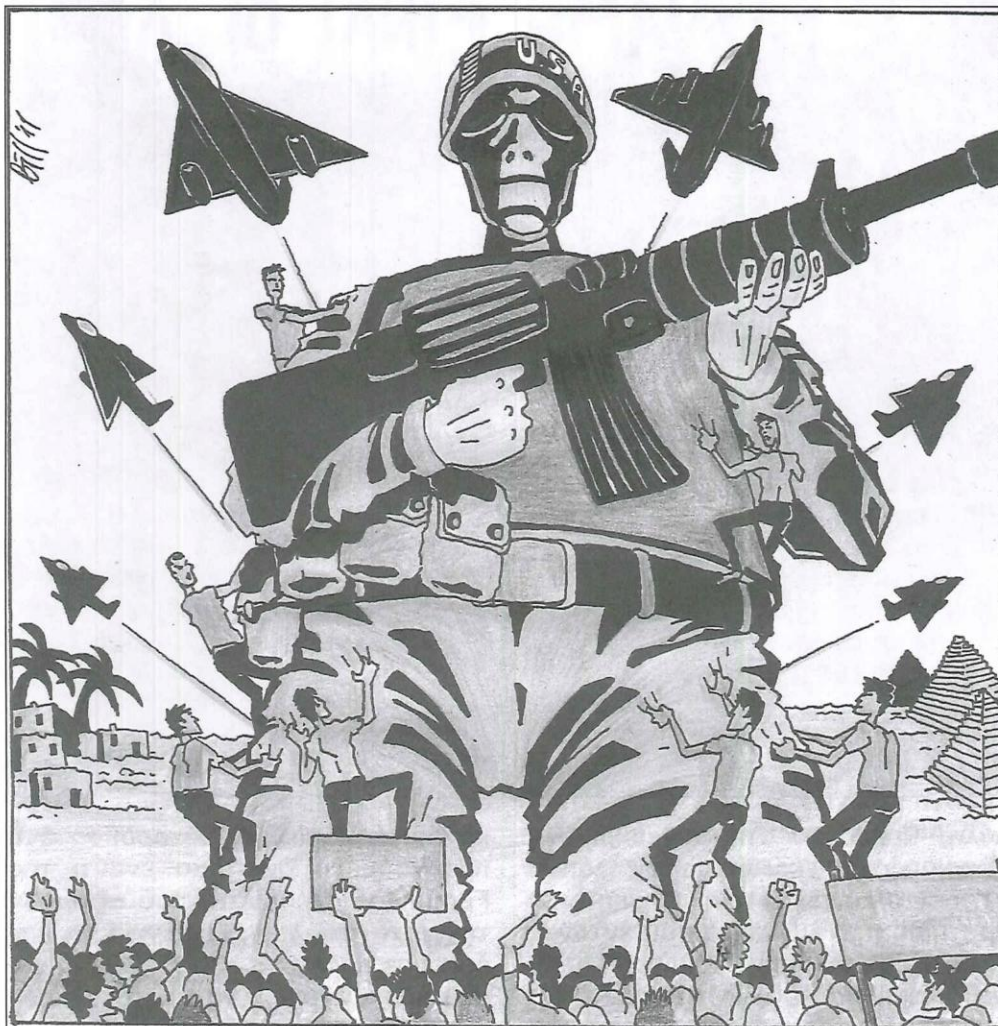
Η αφορμή: Η αυτοπυρπόληση πλανόδιου μικροπωλητή έπειτα από ξυλοδαρμό και κατάσχεση τηςπραμάτειας του από την αστυνομία.

Η αιτία: τα δεινά από το αυταρχικό καθεστώς Μπεν Αλί που για 23 χρόνια στερούσε δημοκρατικές ελευθερίες, η ανεργία, η φτώχεια και η πείνα από την αύξηση του κόστους ζωής.

Το αποτέλεσμα: Ο λαός εξεγείρεται. Οι μαζικές διαδηλώσεις με κεντρικό σύνθημα «Όχι στην ανεργία, όχι στην εξαθλίωση» ήταν καθημερινό φαινόμενο και οι συγκρούσεις διαδηλωτών με την αστυνομία διήρκησαν πάνω από 3 εβδομάδες. Οι δεκάδες νεκροί δεν αποτέλεσαν τροχοπέδη στη συνέχιση των αγώνων και των κινητοποιήσεων. Ένα από τα αποτελέσματα ήταν η αποπομπή του ισόβιου προέδρου Μπεν Αλί και το πέρασμα σε μια μεταβατική κατάσταση όπου η προσωρινή ηγεσία έχει σχέση με το καθεστώς που κατέρρευσε. Παρά την αλλαγή 2 πρωθυπουργών και τη γενικότερη αστάθεια, οι συγκεντρώσεις, οι διαμαρτυρίες και οι συγκρούσεις συνεχίζονται. Το ντόμινο ξεκίνησε...

Αίγυπτος

Παρόμοια κατάσταση επικρατεί στη βάση των δεινών που βιώνει ο λαός της Αιγύπτου από το τυραννικό καθεστώς. Επίσης, κοινό στοιχείο είναι η αποπομπή του ισόβιου προέδρου Μουμπάρακ. Ένα ιδιαίτερο χαρακτηριστικό αυτής της χώρας είναι το κινηματικό της παρελθόν, το οποίο βοηθάει τον εξεγερμένο λαό να οργανώσει τη πάλη του. Αξιοσημείωτο είναι ότι οι περισσότερες κινητοποιήσεις ξεκινούν από συκέντρωση στη κεντρική πλατεία Ταχρίρ. Αρχικά, ο αιγυπτιακός λαός είχε ως αίτημά του την αποπομπή του Μουμπάρακ, στη συνέχεια την πτώση της κυβέρνησης και εν τέλει με μαζικές εργατικές απεργίες διεκδικεί το δικαίωμα του σε τροφή, μόρφωση, δουλειά, αύξηση μισθών, υγεία, στέγη, το δικαίωμα του εν τέλει στη ζωή. Σε όλα αυτά, το τυραννικό καθεστώς απαντούσε διαρκώς με έντονη καταστολή από την αστυνομία. Παρά την αποπομπή Μουμπάρακ, οι μηχανισμοί του καθεστώτος παραμένουν ως έχουν και υπάρχει τροποποίηση του συντάγματος και όχι νέο. Μπορεί τη συνέχεια να μη την ξέρει κανείς, αλλά σίγουρα το μέλλον ανήκει στους εξε-

Αλκης Γραβάνης
Ιατρική Ιωαννίνων
Μανώλης Βλάχοσταμάτης
Λάμπρος Μουσελίδης
Νατάσα Ρουκανά
Οικονομικό Ιωαννίνων
Σκίτσο: Βασίλης Παραθύρας

γερμένους λαούς. Και το ντόμινο συνεχίζεται...

Λιβύη

Μια διαφορετική κατάσταση επικρατεί στη Λιβύη κυρίως λόγω ιστορικών ιδιαιτεροτήτων. Το αντιδραστικό καθεστώς Καντάφι βρίσκεται από τη μία και από την άλλη βρίσκονται οι αντικαθεστωτικοί με έδρα τους τη Βεγγάζη και κορυφή του πόλου τους το Εθνικό Συμβούλιο. Βέβαια, το Εθνικό Συμβούλιο δεν προέρχεται από τους εξεγερμένους αλλά από αποστάτες του καθεστώτος Καντάφι στο παρελθόν. Η εξέγερση που ξεκίνησε από διαδηλώσεις έφτασε σε ένοπλες συρράξεις και συγκρούσεις. Ένα σημαντικό στοιχείο είναι ότι, όταν το ντόμινο ξεκίνησε, το καθεστώς αναγκάστηκε να παραχωρήσει κάποιες παροχές. Σε ό,τι μας αφορά δεν μπορούμε να υποδείξουμε στον εξεγερμένο λαό της Λιβύης ποια κατεύθυνση θα ακολουθήσει στην πάλη του, στις διεκδικήσεις του και στα δικαιώματα που του στερούσε τόσα χρόνια αυτό το αντιδραστικό καθεστώς. Το μόνο σίγουρο είναι ότι οι λαοί βρίσκουν το δρόμο τους μέσα από τη πάλη τους.

Σε όλες αυτές τις χώρες σημαντικό ρόλο παίζουν οι ιμπεριαλιστές

είτε γιατί έχουν δεσμούς εξάρτησης είτε γιατί θέλουν να οικοδομήσουν. Γάλλοι, Άγγλοι, Γερμανοί και άλλοι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές από τη μία και οι Αμερικάνοι από την άλλη στηρίζοντας ή όχι τα καθεστώτα αυτά στόχο έχουν να κερδίσουν τη μερίδα του λέοντος. Οι λαοί πρέπει και μπορούν να λύσουν τα προβλήματα μόνοι τους και δεν έχουν ανάγκη από κανέναν «προστάτη». Τα τυραννικά καθεστώτα και όλοι οι ιμπεριαλιστές είναι μέρος του ίδιου συστήματος που στερεί και από το δικό μας λαό τα δικαιώματά του. Στεκόμαστε αλληλέγγυοι, λοιπόν, σε αυτούς του λαούς και πιστεύουμε ότι η αλληλεγγύη μας βρίσκεται στην προσπάθειά μας να αντισταθούμε σε αυτό το σύστημα. Να αντισταθούμε στους χώρους όπου σπουδάζουμε, που δουλεύουμε, στις γειτονιές, παλεύοντας για σπουδές, δουλειά, ελευθερίες, ζωή. Να διεκδικήσουμε, τέλος, να σταματήσει η επέμβαση των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων σε αυτές τις χώρες και να απεμπλακεί η Ελλάδα από τα σχέδια αυτών των δυνάμεων.

Κυνόδοντας Η αποθέωση του τίποτα

Μια οικογένεια που ζει απομονωμένη από την κοινωνία. Μόνο ο πατέρας έρχεται σε επαφή με τον έξω κόσμο, για λόγους βιοποριστικούς. Τα παιδιά ανατρέφονται και εκπαιδεύονται από τους γονείς με βάση κάποιους παράλογους κανόνες. Θα μπορέσουν να βγουν έξω μόνο όταν πέσει ένας κυνόδοντάς τους.

Ο Κυνόδοντας καταπνέεται με το θεσμό της οικογένειας και τις εξουσιαστικές σχέσεις. Αποδομεί σε ένα βαθμό την αστική οικογένεια, σε καμία περίπτωση δεν καταδεικνύει τα αίτια «του καθημερινού φασισμού» (βλ. Liberation). Ο Σιάμαλαν στο «Σκοτεινό Χωριό» το καταφέρνει πολύ καλύτερα, όπως επίσης και ο Ρίπσταϊν στο «Κάστρο της αγνότητας» με την πρωτότυπη ιδέα. Για το Λάνθιμο η οικογένεια είναι μικρογραφία της κοινωνίας αλλά όχι σε σύνδεση με αυτή. Υπάρχει ανεξάρτητα από το σύστημα και όχι με σκοπό να το υπηρετεί. Απομονώνοντας όμως την οικογένεια από τόπο, χρόνο και συνθήκες, ανα-

πόφευκτα καταλήγει σε μηδενισμό.

Ο Λάνθιμος βλέπει μια κοινωνία σε σήψη που βαδίζει στην καταστροφή, χωρίς να υπάρχει ελπίδα. Δεν έχει να σχολιάσει κάτι πάνω σε αυτό, στα αίτια και τους λόγους που οδηγούν εκεί ή κάτι να προτείνει. Το δηλώνει ο ίδιος: ο θεατής πρέπει να είναι ανοιχτός στα ερεθίσματα της ταινίας. Έτσι, πολλοί -αφού βέβαια έχουν διαβάσει κάποια βαρύγδουπη κριτική- βλέπουν τον καθημερινό φασισμό, άλλοι την Ελλάδα του ΔΝΤ που περιμένει το δικό της κυνόδοντα.

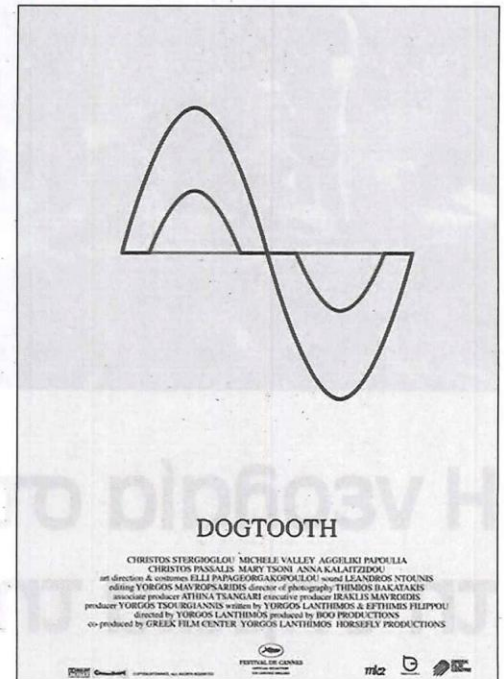
Γιατί όμως τόσος ντόρος; Ακριβώς γι' αυτό. Γιατί ουσιαστικά δεν λέει τίποτα. Ο θεατής ερμηνεύει όπως θέλει. Μπόλικο τίποτα δοσμένο επίτηδες άκομψα για εντυπωσιασμό και ψάρωμα του «άμουσου» κοινού. Ό,τι ακαταλαβίστικο, ακραίο και προκλητικό, κενό νοήματος ή αντιδραστικό, είναι υψηλή τέχνη! Προφανώς, ο καθένας ερμηνεύει με τον τρόπο του ένα έργο, αλλά ο δημιουργός του δεν θέλει να πει κάτι μέσα από αυτό; Η τέχνη δεν είναι έκφραση ανθρώπων, απόψεων, ιδεών;

Σύγκριναν το Λάνθιμο με τους Χάινκε, Τρίερ, Μπουνιουέλ, κ.ά. Όντως, τους μιμείται αρκετά, σκηνοθετικά και σημειολογικά.

«Το σινεμά οφείλει να ενοχλεί» είπε κάποτε ο βαθιά πολιτικοποιημένος Μπουνιουέλ. Ενοώντας να ενοχλεί την αστική τάξη, τον καθωσπρεπισμό και τον κανιβαλισμό της. Ο Λάνθιμος σ' αυτό το φιλμ δεν καταφέρνει τίποτα από αυτά. Σοκάρει για να σοκάρει, χωρίς να συγκλονίζει, να αγγίζει το θεατή με κάποιο νόημα, και συχνά ενοχλεί. Σκέτο.

*** Γιώργος Λάνθιμος. Βοηθός σκηνοθέτη του Λαζόπουλου στους Μήτσους, μερικά video clips και πολλά διαφημιστικά. Ο Κυνόδοντας κυκλοφόρησε το 2009, βραβεύθηκε -μεταξύ άλλων- στις Κάννες, και ήταν υποψήφια -με πολύ σπρώξιμο από τα λόμπι και από την πίσω πόρτα- ξενόγλωσση ταινία στα φετινά Όσκαρ.**

Σοφία Τσανακτσίδου
Πολιτικών μηχανικών ΑΠΘ

Θυμόμαστε—Διδασκόμαστε—Προχωράμε Με τον ΕΛΑΣ και το ΔΣΕ στην Κεντρική Μακεδονία

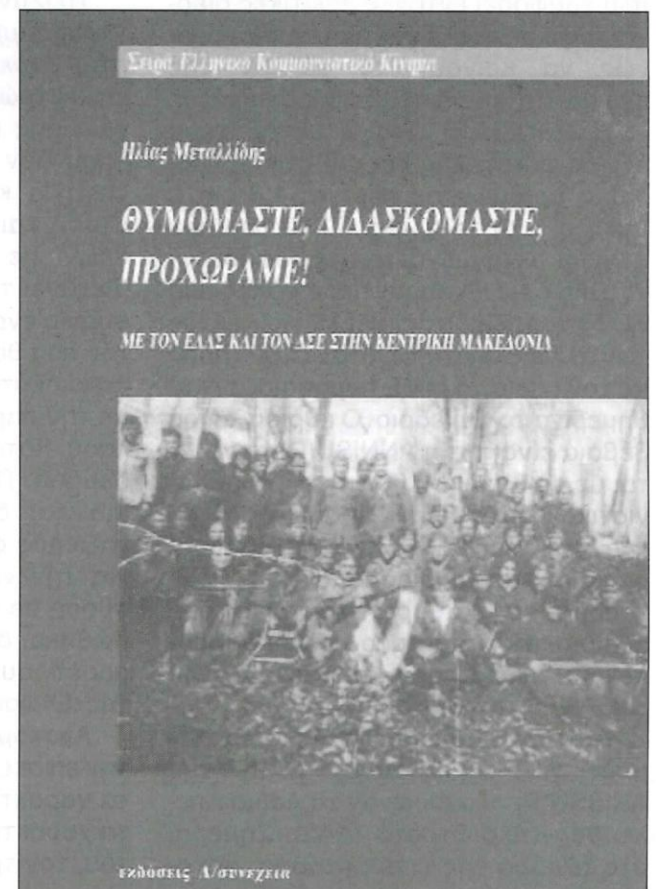
Δημήτρης Τσοντάκης
Φυσικό ΑΠΘ

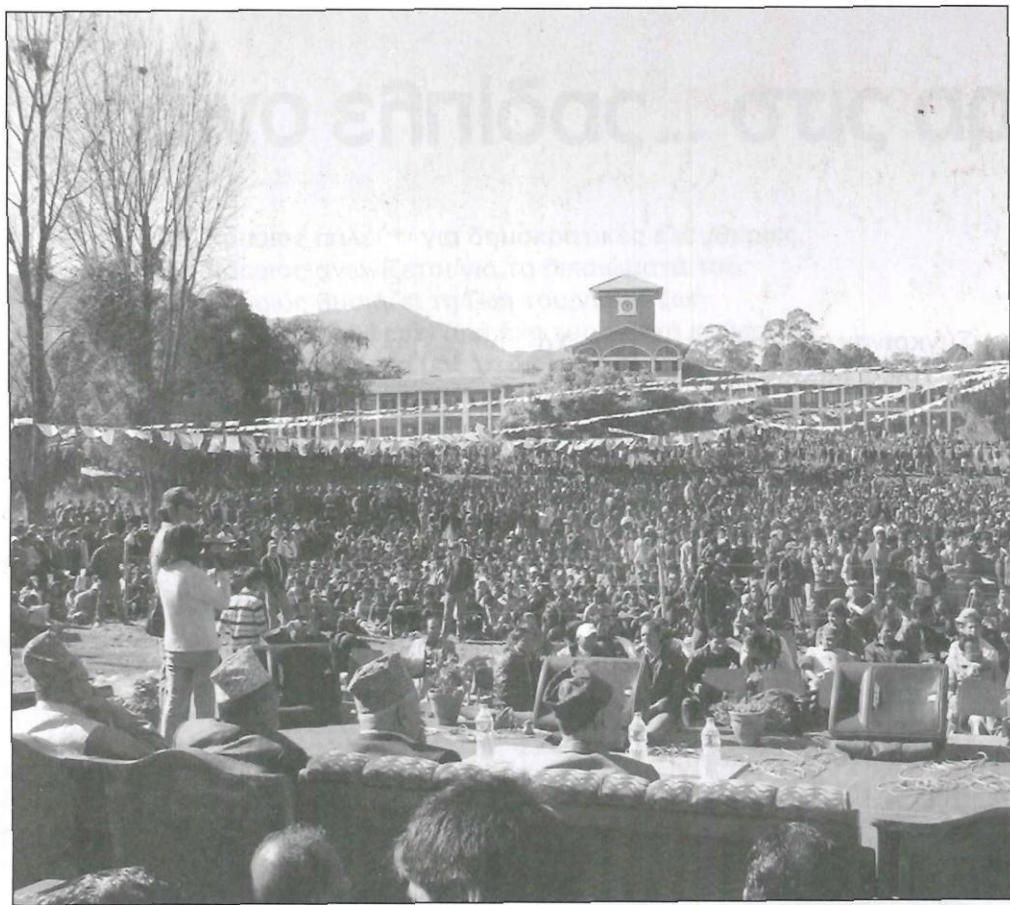
Το βιβλίο του Ηλία Μεταλλίδη δεν είναι ένα ιστορικό βιβλίο και ούτε παρουσιάζεται σαν τέτοιο, καθώς δεν ήταν αυτή η πρόθεση του συγγραφέα. Αποτελεί όμως σίγουρα μία πηγή για την περίοδο της κατοχής και κυρίως του εμφυλίου στην περιοχή της Κεντρικής Μακεδονίας και ειδικά του νομού Κιλκίς. Είναι γέννημα της ανάγκης ενός αγωνιστή να εκφράσει τις αγωνίες, τις μαρτυρίες και τις απόψεις του για την περίοδο εκείνη. Για την αδικία και τις διώξεις που υπέστη αυτός, οι σύντροφοί του και ολόκληρος ο ελληνικός λαός την περίοδο της κατοχής από τους κατακτητές και τους ντόπιους συνεργάτες τους. Να μιλήσει για τους πόθους του λαού για ελευθερία, ανεξαρτησία, ειρήνη, λαοκρατία και πως αυτά πληρώθηκαν με αίμα από τους «συμμάχους» μας αγγλοαμερικάνους για να υπηρετήσουν τα σχέδιά τους. Είναι μια κραυγή ενός ανθρώπου που έχασε στον αγώνα την οικογένειά του, έχασε την ιδιαίτερη πατρίδα του, το χωριό Ξυρόβρυση που καταστράφηκε από τους παρακρατικούς και αναγκάστηκε να ξενιτευτεί από την χώρα που γι' αυτήν πολέμησε. Ο συγγραφέας θέλει λοιπόν μέσα από αυτό το βιβλίο

να παραδώσει στη νέα γενιά ένα ντοκουμέντο ενάντια στην παραχάραξη της Ιστορίας από τους «νικητές» του εμφυλίου, ένα μάθημα για τους νέους που θα τους βοηθήσει στους αγώνες τους στο σήμερα.

Η γλώσσα που χρησιμοποιεί είναι καθημερινή, προφορική και μέσα από τη γραφή του βγάζει τον καθημερινό λαϊκό άνθρωπο της εποχής, βοηθώντας τον αναγνώστη να δει μέσα από τα μάτια του αυτό που εκτυλίσσεται. Τον άνθρωπο που μέσα από τους αγώνες, τις στερήσεις και τη συλλογική δράση ξεπερνάει τον εαυτό του και εξυψώνεται. Αν σκεφτούμε δε, ότι ο συγγραφέας, όπως αναφέρει, δεν έχει τελειώσει σχεδόν ούτε το δημοτικό, θα καταλάβουμε πως η εποχή εκείνη έδωσε σε πολλούς ανθρώπους τέτοια ψυχικά και κοινωνικά χαρίσματα ώστε να μπορούν να γράψουν ένα έργο που δεν έχει τίποτα να ζηλέψει από επαγγελματίες λογοτέχνες και θα μπορούσε να ενταχτεί στα πλαίσια του σοσιαλιστικού ρεαλισμού.

Αξίζει λοιπόν να διαβαστεί από όλους μας, για να συνθέσει στο μυαλό μας την Ιστορία της εποχής, αλλά και για να μας εμπνεύσει στους νέους αγώνες.

Δημήτρης Μπουγιούκας
Φυσικό Αθήνας

σης τις μεγάλες κατακτήσεις του 10ετους ΛΠ, που οργάνωσε και καθοδήγησε το Κόμμα και που πλέον φαίνεται να έχει εγγραφεί στο DNA του λαού. Θα σταθούμε, όμως, στη συνάντηση των αντιπροσωπειών με τα δυο μέλη της Κ.Ε. του Κόμματος προσπαθώντας να μεταφέρουμε μια βασική εικόνα των εξελίξεων έτσι όπως παρουσιάστηκε. Οι σύντροφοι τοποθετήθηκαν γύρω από την εξέλιξη της επαναστατικής διαδικασίας, την κατάσταση του Κόμματος, το ρόλο των ιμπεριαλιστών, το ρόλο της Ινδίας και της Κίνας, τις αντικειμενικές δυσκολίες στο διεθνές κομμουνιστικό κίνημα, τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουν αλλά και τις υποκειμενικές δυνατότητες, τις προκλήσεις που καλείται να απαντήσει το Κόμμα.

γίδα. Το κόμμα δεν είναι μπερδεμένο. Στόχος μας είναι η Λαϊκή Δημοκρατία. Πρέπει να οργανώσουμε τις μάζες γιατί ξέρουμε ότι αυτό δεν θα γίνει ειρηνικά», τονίζει ο σ. Μοχάρα.

Παίρνοντας το λόγο ο σ. Μπασάντα είπε: «Δεν μπορούμε να αντιγράψουμε την επανάσταση. Γι' αυτό συγκεντρώθηκαν στις ιδιαιτερότητες της χώρας μας. Κάποιες χώρες ξεκινάνε ΛΠ δίνοντας μεγάλο βάρος στο στρατό και έχουν πισωγυρίσματα. Γι' αυτό εμείς θα πρέπει να ισορροπήσουμε στην ένοπλη πάλη και στον πολιτικό αγώνα. Έχουμε τον ΛΑΣ τέσσερα χρόνια στα στρατόπεδα με αποτέλεσμα να έχει χάσει τους δεσμούς με τις μάζες. Η μετάβαση της ιστορίας δεν θα κριθεί μόνο από το στρατό. Έχουμε αυτή τη στιγμή μόνο 19.000 στρατιώτες, ο Εθνικός Στρατός πολύ περισσότερους και οι ξένες δυνάμεις επίσης. Παρόλα αυτά δεν θα υπάρχει ειρηνική μετάβαση. Όμως η επανάσταση δεν θα καταλήξει μόνο με βάση το στρατιωτικό αλλά και το πολιτικό.» Για το λόγο αυτό, όπως αναφέρθηκε, προσπαθούν μέσα από την μαζική πολιτική δουλειά να αυξήσουν τις δυνάμεις τους στις πόλεις και την εργατική τάξη, έχοντας ήδη θετικά αποτελέσματα.

Όταν οι μαοϊκοί σχημάτισαν, ως πρώτο κόμμα αλλά χωρίς πλειοψηφία από τις εκλογές του 2008, κυβέρνηση με τους αστούς, εισέπρατταν μέρος της δυσανεξίας του λαού από την μη επίλυση των διογκωμένων λαϊκών προβλημάτων. Αντίθετα, όταν μετά από εννιά μήνες αποχώρησαν ο λαός άρχισε και πάλι να τους υποστηρίζει. «Αυτό σημαίνει ότι ο λαός θέλει το κόμμα μας μάχιμο» τονίζει ο σ. Μπασάντα. Όσο οι αντιδραστικοί μπλοκάρουν το νέο Σύνταγμα, τόσο μεγαλώνει η οργή του λαού που στην πλειοψηφία του συμφωνεί με το Πρόγραμμα των μαοϊκών. «Επίκειται μεγάλη καταιγίδα στη χώρα, το ζήτημα είναι αν θα νικήσουμε ή όχι. [...] Επαναστατική διέξοδος με ειρηνικό τρόπο δεν γίνεται, πρέπει να πείσουμε τον κόσμο και να καθοδηγήσουμε την επανάσταση.» καταλήγει. Ενώ σε άλλο σημείο αναφέρει: «Δεν έχουμε μπει στη διαδικασία να προετοιμαστούμε για την τελική αναμέτρηση. Ακόμα και αν το είχαμε κάνει δεν θα το συζητούσαμε. Ένα είναι σίγουρο, ότι θα υπάρχει ένοπλη σύγκρουση.»

Γίνεται κατανοητό ότι όλα τα ενδεχόμενα είναι ανοιχτά. Ο ιμπεριαλισμός και οι αντιδραστικοί συγκεντρώνουν τις δυνάμεις τους για να ηττηθεί το ΕΚΚΝ(Μ), ο λαός και η νεολαία. Αντίστοιχα, οι λαοί και οι επαναστατικές δυνάμεις στον κόσμο έχουν χρέος και καθήκον να συγκεντρώσουν τις δυνάμεις τους για την ΝΙΚΗ της επανάστασης.

Η νεολαία στο Νεπάλ κρατάει ψηλά τη σημαία της επανάστασης!

Αντιπροσωπεία των Αγωνιστικών Κινήσεων ΑΕΙ-ΤΕΙ παραβρέθηκε, μεταξύ άλλων 13 αντιπροσωπειών, στο 18ο Εθνικό Συνέδριο της ANNISU(Revolutionary) [Νεπαλέζικη Πανεθνική Ανεξάρτητη Σπουδαστική Ένωση (Επαναστατική)] που πραγματοποιήθηκε τον περασμένο Δεκέμβρη (10-14) στη πρωτεύουσα του Νεπάλ, Κατμαντού. Το Συνέδριο διεξήχθη σε μια ιδιαίτερα κρίσιμη πολιτική περίοδο, που κυοφορεί έντονες πολιτικές διεργασίες και εξελίξεις, που ενδεχομένως να κρίνουν το μέλλον της επαναστατικής διαδικασίας στη χώρα.

Η ANISSU(R) είναι η μεγαλύτερη ένωση φοιτητικής και μαθητικής νεολαίας αριθμώντας περί τα 1,8 εκατ. μέλη σ' όλη τη χώρα. 1.800 περίπου ήταν οι εκλεγμένοι αντιπρόσωποι για το Συνέδριο. Ο σημαντικός ρόλος που διαδραματίζει στις εξελίξεις, εκτός των άλλων, αποτυπώνεται στον τρόπο με τον οποίο τα ΜΜΕ παρουσίαζαν καθημερινά το Συνέδριο. Ο κύριος λόγος βέβαια είναι ότι η ANNISU(R) συνδέεται με το ΕΚΚΝ(Μ) [Ενωμένο Κομμουνιστικό Κόμμα Νεπάλ (Μαοϊκό)]. Μέλη της νεολαίας του ΕΚΚΝ(Μ) δραστηριοποιούνται και διαδραματίζουν πρωτοπόρο και καθοριστικό ρόλο στο πλαίσιο της, τόσο στο πολιτικό-ιδεολογικό επίπεδο όσο και στο οργανωτικό.

Κατά τη διάρκεια του Λαϊκού Πολέμου (ΛΠ) (1996-2006) μέλη της ANISSU(R) επάνδρωναν το Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό (ΛΑΣ). Σήμερα, στο πλευρό της επανάστασης, οργα-

νώνει την πάλη της σπουδάζουσας νεολαίας σε συνδικαλιστικό και πολιτικό επίπεδο. Χαρακτηριστικό των διαθέσεων είναι η θερμή ανταπόκριση και οι επευφημίες των μελών της, στη φράση της ομιλίας του προέδρου του ΕΚΚΝ(Μ) την πρώτη ανοιχτή μέρα του Συνεδρίου: «Θα μετατρέψουμε τα Πανεπιστήμια σε στρατόπεδα αν οι αντιδραστικοί συνεχίσουν να συνωμοτούν εναντίον μας».

Το Συνέδριο, με βάση «την αναγκαία συμβολή φοιτητών και μαθητών στην ολοκλήρωση της επανάστασης», επικεντρώθηκε: α) στο ζήτημα της οργάνωσης και δημιουργίας συλλόγων όπου δεν υπάρχουν, ιδιαίτερα στην επαρχία και β) στην πολιτική κατάσταση και τη σύνδεση των διεκδικήσεων με την πολιτική πάλη που διεξάγει το Κόμμα. Δηλαδή, τη δημιουργία ενός Δημοκρατικού Συντάγματος που θα θεσμοθετεί ένα φιλολαϊκό εκπαιδευτικό σύστημα, συνδεδεμένο με την παραγωγή και τις ανάγκες του λαού. Κατάργηση της ιδιωτικής εκπαίδευσης. Παιδεία αποκλειστικά δημόσια και δωρεάν για όλους, χωρίς ταξικούς φραγμούς, βασικό δικαίωμα για την νεολαία, με ελεύθερη πρόσβαση σε όλες τις βαθμίδες. Ολοκληρώθηκε, δε, με την εκλογή του νέου προέδρου και του νέου γραμματέα της Ένωσης.

Αποκομίσαμε πλούσια εμπειρία από την επίσκεψή μας στο Νεπάλ. Τόσο από τα χαρακτηριστικά της χώρας όσο και τα χαρακτηριστικά του λαού, την πάλη του, τον τρόπο οργάνωσης καθώς επί-

Η ΕΔ, που διαρκεί από το 2006 ως σήμερα, για τους μαοϊκούς αποτελεί ένα τακτικό συμβιβασμό για την επίτευξη των άμεσων δημοκρατικών στόχων. Ταυτόχρονα, αποτυπώνεται η ένταση της ταξικής πάλης στο πολιτικό επίπεδο. Η αντανάκλαση στο Κόμμα εκφράζεται με την ένταση της εσωκομματικής πάλης στη βάση τριών κατατεθειμένων ντοκουμέντων για το προχώρημα της επαναστατικής διαδικασίας. «Υπάρχει βασική ενότητα στους άμεσους στόχους και διαφορές στο πως βλέπουμε π.χ τον ιμπεριαλισμό σήμερα [...] Υπάρχουν επίσης στρατηγικά ζητήματα που συζητάμε.» τονίζει ο σύντροφος Μπασάντα ενώ σε άλλο σημείο αναφέρει: «Το ζήτημα είναι να βγούμε νικητές. Λέμε ότι το Κόμμα είναι ενότητα και πάλη αντιθέτων. Ενότητα και πάλη μαζί. Η πάλη των αντιθέτων θα προωθήσει το Κόμμα.»

Η ΕΔ οδήγησε επαναστατικά κόμματα, όπως αυτά στην Ινδία που διεξάγουν επίσης ΛΠ, σε ανοιχτή και δριμύεια κριτική προς το ΕΚΚΝ(Μ). Για το ζήτημα αυτό, οι δυο σύντροφοι ανέφεραν: «Διεξάγουμε τον αγώνα με δυο τρόπους. 1. πολιτικό 2. στρατιωτικό. Ο διάλογος προσπαθεί να συγκεράσει τις δυο πλευρές αυτής της πάλης. Τέσσερα χρόνια είμαστε σε πολιτικό αγώνα. Υπάρχει μπερδεμα από συντρόφους και κόμματα που μας κάνουν κριτική. Εμείς όμως, κάνουμε την πολιτική δουλειά για να φτάσουμε σε ένα υψηλότερο καινοτόμο επίπεδο [...] Στη χώρα επίκειται μεγάλη καται-